

0-0

Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών
Σχολή Καλών Τεχνών
Τμήμα Εικαστικών Τεχνών

Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών
Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών

ο-ο

Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία

Μάρκελλος Κολοφωτιάς

Αθήνα 2021

Τριμελής Επιτροπή:

Μάριος Σπηλιόπουλος, Καθηγητής ΑΣΚΤ

Νίκος Ερηνάκης, Διδάκτωρ Φιλοσοφίας

Ευθύμης Λαζόγκας, Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Σορβόνης

Copyright © [Μάρκελλος Κολοφωτιάς]

All rights reserved. Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος.

Απαγορεύεται η αντιγραφή, αναδημοσίευση, μετάφραση, τροποποίηση με οποιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά της παρούσας διατριβής χωρίς τη ρητή προηγούμενη έγγραφη άδεια του/της συγγραφέα/ως. Κατ' εξαίρεση, επιτρέπεται η μεμονωμένη αντιγραφή τμημάτων του περιεχομένου για εκπαιδευτικό σκοπό, χωρίς πρόθεση εμπορικής ή άλλης εκμετάλλευσης, και πάντα υπό την προϋπόθεση της αναγραφής της πηγής προέλευσής του, χωρίς αυτό να σημαίνει καθ' οποιονδήποτε τρόπο παραχώρηση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας.

Η έγκριση της μεταπτυχιακής διπλωματικής εργασίας από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών δεν υποδηλώνει απαραίτητως και αποδοχή των απόψεων του/της συγγραφέα/ως.

«My work consists of two parts: of the one which is here, and of everything which I have not written. And precisely this second part is the important one.»

Ludwig Wittgenstein

«Η δουλειά μου αποτελείται από δύο μέρη: από το πρώτο που είναι εδώ, και από όλα όσα δεν έχω γράψει. Και ακριβώς αυτό το δεύτερο μέρος είναι το σημαντικό.»

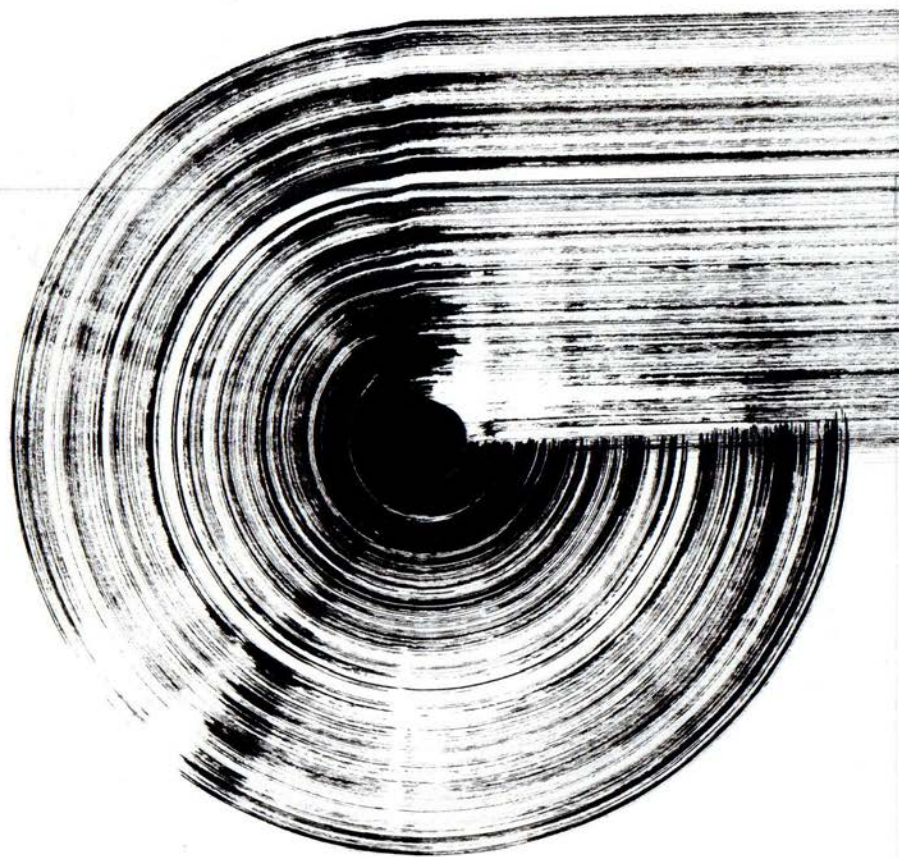
Περίληψη

Τα τελευταία εννιά χρόνια, πρωταγωνιστής της εικαστικής μου έρευνας είναι το Σχήμα σ^ο. Γεννήθηκε στα τέλη του 2012 και από τότε μέχρι και σήμερα αποτελεί τον κοινό παρονομαστή όλων των έργων μου. Η εμμονική μου επιστροφή σε αυτό έχει μετατρέψει την δουλειά μου σε έναν συνεχόμενο διάλογο ανάμεσά μας. Μέσω αυτής της διαλεκτικής οι ρόλοι του υποκειμένου-καλλιτέχνη και του αντικειμένου-έργου τέχνης εξαλείφονται, δημιουργώντας κατά αυτόν τον τρόπο μία αμοιβαία σχέση κατά την οποία ο ένας εμπλουτίζεται και μετασχηματίζεται μέσα από τον άλλο.

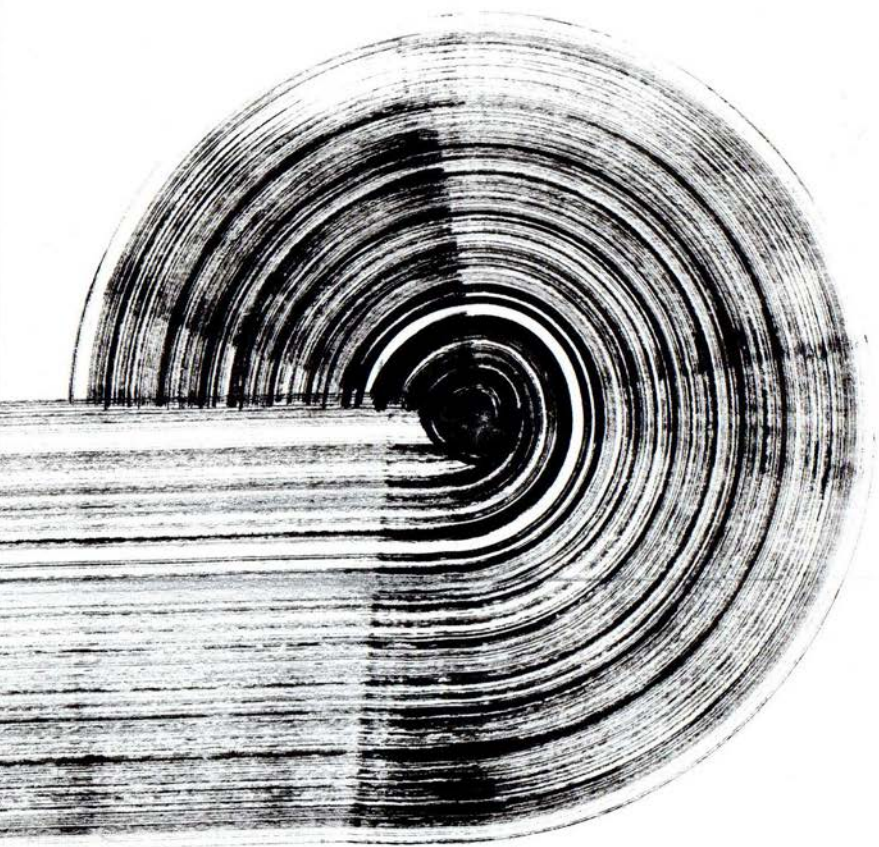
Στην παρούσα εργασία προσπαθώ μέσα από μία προσωπική, αυτοβιογραφική αφήγηση να καταγράψω την ιστορία μετεξέλιξης του συμβόλου, καθώς επίσης και την δική μου μέσα από αυτό, και την ίδια στιγμή, από την οπτική του συμβόλου, το πως αυτό μετεξελίχθηκε μέσα από εμένα.

Λέξεις Κλειδιά

διάλογος, υποκείμενο, αντικείμενο, συνάντηση, διάδραση

↓ 3
↓ 3
3

3.5
←

3
↑

1. Συνάντηση

«Writing your name identifies who you are. The more you write your name, the more you begin to think about and the more you begin to be about who you are. Once you start doing that, you start to assert your individualism and when you do that, you have an identity.»

Wicked Gary
(Castleman 1985, σελ. 75)

«Με το να γράφεις το όνομά σου αναγνωρίζεις το ποιος είσαι. Όσο περισσότερο γράφεις το όνομά σου, τόσο περισσότερο αρχίζεις να το σκέφτεσαι και τόσο περισσότερο αρχίζεις να ανακαλύπτεις το ποιος είσαι. Από την στιγμή που αρχίζεις να το κάνεις, αρχίζεις να επιβεβαιώνεις την ατομικότητά σου και όταν το κάνεις αυτό, τότε έχεις ταυτότητα»

Συνάντηση

Δευτέρα 01 Οκτωβρίου 2012, 18:03. Σχολή Καλών Τεχνών ΑΠΘ. Ά Εργαστήριο Ζωγραφικής. Αρχές τρίτου ακαδημαϊκού έτους. Το πρώτο “σοβαρό” δημιουργικό μπλοκάρισμα.

Ήταν, λοιπόν, γραφτό να περάσω και εγώ από εκείνο το μεταβατικό στάδιο ανάμεσα στο δεύτερο και τρίτο έτος, κατά το οποίο κάθε φοιτητής καλείται να αποχωριστεί την ασφάλεια που του προσφέρουν οι σπουδές των δύο πρώτων χρόνων και πλέον να έρθει αντιμέτωπος με τον εαυτό του, με σκοπό την εξέλιξη ενός πρωτότυπου εικαστικού έργου.

Μέσα από την προσωπική μου εμπειρία, διαπιστώνω πως υπάρχουν δύο είδη φοιτητών. Από την μία, είναι αυτοί που αντιμετωπίζουν αυτό το στάδιο με ψυχραμία και ξεκινούν να πειραματίζονται με σχετικά μεγαλύτερη ευκολία από τους υπόλοιπους και από την άλλη, βρίσκονται οι φοιτητές οι οποίοι παραλύουν μπροστά στην ιδέα μίας κενής ζωγραφικής επιφάνειας. Μαντέψτε, λοιπόν, σε ποια από τις δύο παραπάνω κατηγορίες βρισκόμουν. Πράγματι, όσο και αν ανυπομονούσα να έρθει εκείνη

η ώρα που επιτέλους θα μετακόμιζα σε έναν δικό μου χώρο μέσα στον οποίο θα ήμουν ελεύθερος να κάνω οτιδήποτε ήθελα, τελικά αποδείχθηκε μία από τις πιο δύσκολες στιγμές της πορείας μου μέχρι και σήμερα. Ακόμη δηλαδή κάθε φορά που ανατρέχω σε εκείνη την μεταιχμιακή χρονική περίοδο, με κατακλύζουν τα ίδια συναισθήματα αμηχανίας.

Ο λόγος για τον οποίο βρέθηκα σε αυτήν την κατάσταση, με ένα τεράστιο ερωτηματικό να αιωρείται πάνω από το κεφάλι μου, διερωτώμενος για το πως θα μπορούσα να διαχειριστώ αυτή την νέα συνθήκη, ήταν το γεγονός του ότι ήθελα να σταματήσω όλα όσα έκανα μέχρι τότε και κατά κάποιο τρόπο να ακολουθήσω το πνεύμα του Εργαστηρίου, τις παροτρύνσεις του δασκάλου και να προσπαθήσω να αναπτύξω ένα προσωπικό ιδίωμα, να ανοίξω έναν δικό μου κόσμο και να αρχίσω να δημιουργώ μέσα σε αυτόν. Θυμάμαι από το πρώτο κιόλας έτος τον δάσκαλο να μας λέει: «Παράλληλα με το μοντέλο κάνετε και δικά σας πράγματα. Φτιάξτε τους δικούς σας κόσμους. Πάρτε χαρτιά και γεμίστε τα με μουντζούρες. Φέрте μου ωραίες μουντζούρες.». Οι δικές μου, λοιπόν, μουντζούρες πέρα από τις προβλεπόμενες εκ του φυσικού σπουδές, κάποιες εικονογραφήσεις, πορτρέτα ανθρώπων του στενού μου κύκλου, αυτοπορτρέτα, σχέδια που δούλευα για τα μαθήματα της Σχολής και ανά διαστήματα διάφορες άλλες τυχαίες και κυρίως αποτυχημένες προσπάθειες που φιλοδοξούσαν να ακολουθήσουν τις παραπάνω προτροπές, προέκυπταν κατά κύριο λόγο από την δραστηριοποίησή μου στον χώρο του γκραφίτι.

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να ανοίξω μία μικρή παρένθεση και να αναφερθώ στην εφηβική μου ενασχόληση με την λεγόμενη “Τέχνη του δρόμου”, καθώς αφενός αυτή αποτέλεσε την αφορμή για να μπω στην Σχολή, αφετέρου, κάνοντας μία εκ των υστέρων αποτίμηση της δουλειάς μου, αρχίζω να αντιλαμβάνομαι εν τέλει

πως της οφείλω πολλά περισσότερα από όσα νόμιζα έως τώρα, ακόμη και εάν αυτά δεν γίνονται άμεσα αντιληπτά κοιτάζοντας το συνολικό μου έργο.

Ένα βασικό πράγμα χρειάζεται κανείς, κατά την γνώμη μου, για να εισέλθει στον κόσμο του γκραφίτι. Ένα ψευδώνυμο, ή αλλιώς μία “ταγκιά”. Αυτό το πλαστό όνομα, εν τάχει, είναι συνήθως μία σύντομη λέξη με ιδιαίτερη σημασία για τον κάθε γκραφίτα ή και καμία απολύτως. Πολλές φορές βγαίνει από κάποιο παρατσούκλι, από τον αναγραμματισμό ή την κωδικοποίηση του πραγματικού ονοματεπώνυμου του καλλιτέχνη, από κάποιο λογοπαίγνιο ή ακόμη και εντελώς τυχαία. Μπορεί να προέρχεται από την υιοθέτηση μίας αγαπημένης του λέξης ή ακόμη και από την επινόηση μίας νέας, η οποία δεν υπάρχει στο λεξικό.

Κύριο μέλημα του κάθε νέου γκραφίτα στην αναζήτηση του κατάλληλου ονόματος, είναι αυτό να είναι πρωτότυπο και σίγουρα μοναδικό, δηλαδή να μην χρησιμοποιείται από κάποιον άλλο στην γειτονιά του, ει δυνατόν και στον κόσμο. Με αυτό θα δημιουργεί και θα υπογράφει τα έργα του, θα συστήνεται στους υπόλοιπους γκραφίταδες και στο κοινό του, με αυτό θα πορεύεται μέχρι αυτός να το επιλέξει. Αυτό θα είναι το σήμα κατατεθέν του, αυτό θα τον κάνει να ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους. Επομένως, για εμένα, η “ταγκιά” πέρα από μία απλή υπογραφή, αντικατοπτρίζει κατ’επέκταση και την ιδιαίτερη ταυτότητα του καλλιτέχνη, την οποία την ίδια στιγμή προσπαθεί τις περισσότερες φορές να κρατήσει μυστική. Έτσι και εγώ το ψευδώνυμο που χρησιμοποιούσα τότε, συγχωρέστε με, αλλά δεν μπορώ να το αποκαλύψω, για ευνόητους και μη λόγους. Το μόνο που ίσως θα μπορούσα να σας μαρτυρήσω για τώρα είναι το ότι κάποια στιγμή το άλλαξα και επινόησα ένα καινούριο, κάτω από το οποίο δημιουργούσα μέχρι και τα μέσα του 2012 περίπου.

Δυστυχώς ή ευτυχώς όμως, καθώς το γκραφίτι δεν ταίριαζε στην φιλοσοφία του Εργαστηρίου, αποφάσισα να αποχαιρετήσω την εξωσχολική μου ενασχόληση. Βέβαια, το σκεπτικό του ότι το γκραφίτι και τα παρακλάδια του δεν χωρούσαν μέσα σε μία Σχολή Καλών Τεχνών ή το ότι οι καθηγητές μου τις περισσότερες φορές το αποδοκίμαζαν, αποτέλεσε για εμένα κυρίως μία δικαιολογία. Όπως το σκέφτομαι τώρα μετά από καιρό, είχα την επιλογή του να συνεχίσω, απλώς μάλλον δεν ήθελα, δεν με κάλυπτε, ενδεχομένως δεν είχα τίποτα άλλο να πω μέσα από αυτό. Ίσως κουράστηκα κιόλας. Αυτό που όντως χρειαζόμουνα εκείνη την στιγμή ήταν μία ριζική αλλαγή.

Έτσι, λοιπόν, παραμερίζοντας όλα όσα έκανα μέχρι τότε βρέθηκα σε ένα σημείο μηδέν, δίχως μία αφετηρία από την οποία να τραβάω και να δημιουργώ. Και αυτό θυμάμαι πως ήταν το πιο δύσκολο για εμένα. Αν και όπως προανέφερα προσπάθησα πολλές φορές να επινοήσω κάτι τελείως δικό μου, να βρω κάτι που να πηγάζει καθαρά από μέσα μου, δεν τα κατάφερα. Το τελικό αποτέλεσμα συνήθως δεν με ικανοποιούσε, μου φαινόταν γυμνό και πολλές φορές μπορώ να πω και ανειλικρινές. Αυτό που αναζητούσα ήταν μία νέα πηγή δημιουργίας, η οποία να μου δώσει την δυνατότητα να φτιάξω κάτι αυθεντικό.

Έχοντας στο νου μου όλες αυτές τις σκέψεις να με προβληματίζουν, ακολούθησε στην συνέχεια μία αρκετά μεγάλη περίοδος απραξίας, αναποφασιστικότητας, παραίτησης. Μου πήρε καιρό να καταλάβω πως αυτό που αποζητούσα δεν θα ερχόταν από μόνο του, αλλά θα προέκυπτε μόνο μέσα από μικρά και τολμηρά πειράματα, τα οποία κατά μία έννοια θα με ξεβόλευαν και θα ανέτρεπαν τις μέχρι τότε ατυχείς προσπάθειές μου. Το να κάθομαι με σταυρωμένα χέρια και να φαντάζομαι το τι θα έκανα δεν λειτουργούσε. Έπρεπε να ενεργοποιηθώ.

Θυμήθηκα τα λόγια της συμφοιτήτριάς μου την ώρα που παρουσίαζε την δουλειά της στο Εργαστήριο. Έλεγε πως αφορμή των έργων της ήταν τα υλικά που χρησιμοποιούσε. Σκέφτηκα πως η ιδέα του να δοκιμάσω να αφήσω το ίδιο το υλικό να με καθοδηγήσει και να λειτουργήσει αυτό το ίδιο ως αφετηρία, ίσως και να ήταν τελικά μία καλή αρχή που θα μου επέτρεπε να φτιάξω τις δικές μου ειλικρινείς μουντζούρες. Έχοντας αυτό κατά νου, το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να αγοράσω νέα υλικά. Ακρυλικά χρώματα, λαδομπογιές, ακουαρέλες, διάφορα μελάνια και βερνίκια, πινέλα, κάρβουνα, μολύβια, μαρκαδόροι, γέμισαν το τραπέζι του εργαστηρίου μου. Τα περισσότερα από αυτά, ήταν υλικά που χρησιμοποιούσα ήδη από το πρώτο έτος σπουδών μου, αλλά και παλιότερα. Ξεκίνησα εκείνους τους πρώτους πειραματισμούς σε ασπρόμαυρο και σε χαρτιά κυρίως μικρών διαστάσεων που δεν ξεπερνούσαν τα τυποποιημένα μεγέθη Α4 και Α3. Το χρώμα και οι μεγαλύτερες διαστάσεις έμοιαζαν εκείνη την στιγμή ως δύο επιπλέον παράγοντες που δεν θα μπορούσα να διαχειριστώ και που θα με αποπροσανατόλιζαν από τις αρχικές μου προθέσεις.

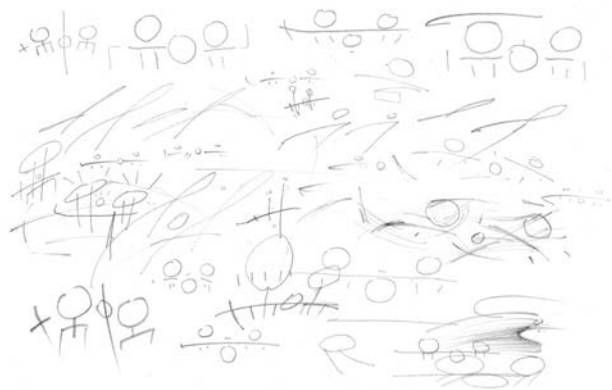
Ταυτόχρονα, επηρεασμένος τότε από τις διδαχές του Wassily Kandinsky περί πνευματικότητας της τέχνης, τον σουπρεματισμό του Kazimir Malevich, τις αυτόματες γραφές και την ενσωμάτωση της τυχαιότητας στα έργα των σουρεαλιστών και των ντανταϊστών, τις εξπρεσιονιστικές χειρονομίες των Jackson Pollock, Hans Hartung, Franz Kline, τις πινελιές του Bernard Frize, τα Outrenoir του Pierre Soulages, τα λόγια του δασκάλου, έργα συμφοιτητών, αλλά κυρίως αντλώντας στοιχεία, ασυνείδητα μεν αναπόφευκτα δε, από τις προηγούμενες άστοχες προσπάθειές μου που με τόσο κόπο προσπαθούσα να απορρίψω, η πορεία που ακολούθησα για την δημιουργία ενός νέου προσωπικού λεξιλογίου ήταν

μονόδρομος. Έτσι, αυθόρμητα άρχισα με διάφορους τρόπους να στάζω μελάνια, να ρίχνω χρώματα απευθείας από τα σωληνάκια, να κάνω τυχαίες γραμμικές κινήσεις με το κάρβουνο και τους μαρκαδόρους πάνω στο χαρτί, με την λογική του να αφήσω το υλικό, την τεχνική ας πούμε, να χαράξει πιθανές διεξόδους.

Κάποια στιγμή ξέθαψα έναν μαρκαδόρο ειδικά σχεδιασμένο για γραφειτικές με αρκετά φαρυδιά μύτη και αποσπώμενο δοχείο, τον οποίο χρησιμοποιούσα για να υπογράψω στα εφηβικά μου χρόνια. Η ποιότητα του μελανιού με το οποίο τον γέμιζα σε συνδυασμό με την πίεση που ασκούσα κάθε φορά τριγυρνώντας τον μαρκαδόρο πάνω στο χαρτί, άφηναν πίσω τους μία τεράστια γκάμα τυχαίων γραμμικών υφών, οι οποίες με εντυπωσίασαν. Αμέσως, έχοντας ανιχνεύσει σε αυτές κάτι ιδιαίτερο, συνέχισα να πειραματίζομαι κάνοντας ακόμα περισσότερα σχέδια σε αυτή την λογική. Πολύ γρήγορα, μέσα στο χάος που επικρατούσε πάνω στο τραπέζι μου, την ώρα που δοκίμαζα σε ένα λερωμένο χαρτί την ποσότητα του μελανιού του μαρκαδόρου, ασυνείδητα έκανα μία ημικυκλική κίνηση. Το χνάρι που άφησε πίσω της με μάγεψε. Το κοίταξα για λίγο. Επανεέλαβα την κίνηση σε καθαρό χαρτί, μόνο που αυτή την φορά μόλις ολοκληρώθηκε το ημικύκλιο συνέχισα χαράσσοντας μία ευθεία από το σημείο που σταματούσε. Το ξανακοίταξα. Στάθηκα απέναντι στο χαρτί για λίγο. Ενδιαφέρον μου φαινόταν, ωστόσο σκέφτηκα γιατί αυτή η κίνηση να διακόπτεται τόσο απότομα μέσα στο χαρτί και για παράδειγμα να μην συνεχίζει και να κλείνει με τον ίδιο κυκλικό τρόπο με τον οποίο ξεκινούσε. Νέο χαρτί. Δεξιόστροφη (ημι)κυκλική κίνηση από το κάτω αριστερό μέρος του χαρτιού. Συνεχόμενη ευθύγραμμη κίνηση στο κέντρο. Αριστερόστροφη (ημι)κυκλική κίνηση στο πάνω δεξί μέρος. Το αποτέλεσμα νομίζω πως το καταλάβατε.

Με το που σήκωσα τον μαρκαδόρο και αντίκρισα την πρώτη

εκδοχή του σ^ο, πραγματικά έμεινα έκθαμβος. Ακόμα θυμάμαι το δέος που ένιωσα αντικρίζοντάς το και όλα εκείνα τα απερίγραπτα συναισθήματα που δυστυχώς αδυνατώ να σας μεταφέρω, ακόμη και σήμερα, και που δεν γνωρίζω καν αν θα τα καταφέρω ποτέ. Εκείνη την στιγμή ένιωθα λες και είχα ανακαλύψει την φωτιά, λες και είχα εφεύρει τον τροχό. Τολμώ να πω πως φευγαλέα ένιωσα ότι είχα πει τα πάντα με αυτή την κίνηση. Ένας νέος κόσμος ανοιγόταν μπροστά μου και αυτό αποτελούσε το κλειδί για την είσοδό μου σε αυτόν. Πλέον είχα βρει αυτό που έψαχνα. Ένα νόημα, μία αφορμή, έναν λόγο για να συνεχίσω, μία νέα πηγή από την οποία θα μπορούσα να αντλώ και να δημιουργώ ελεύθερα, ακριβώς όπως ήθελα. Έτσι κι έγινε.

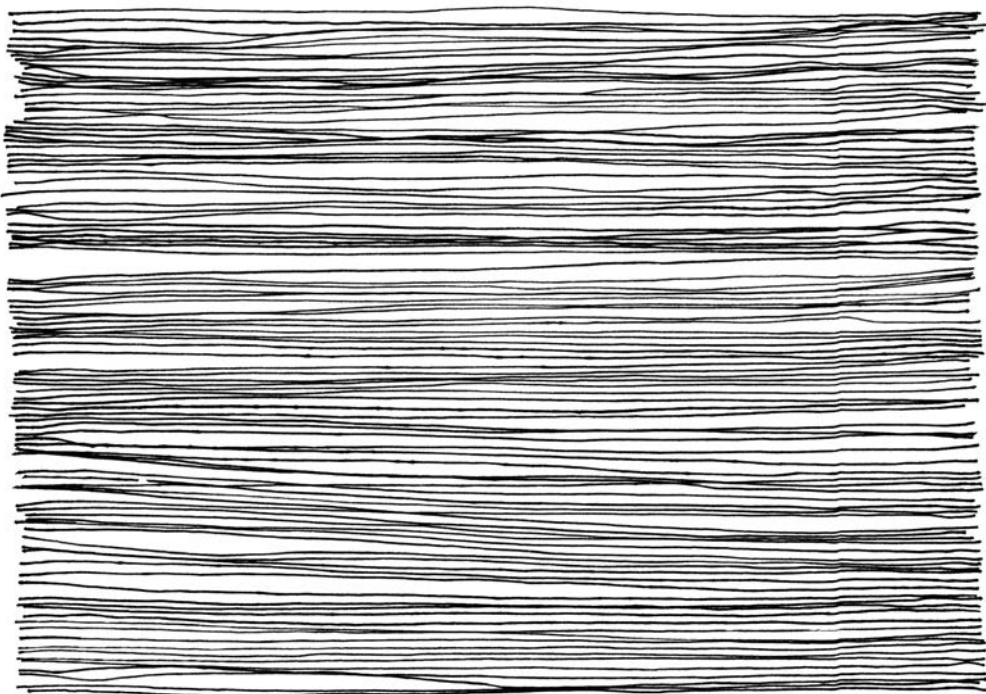

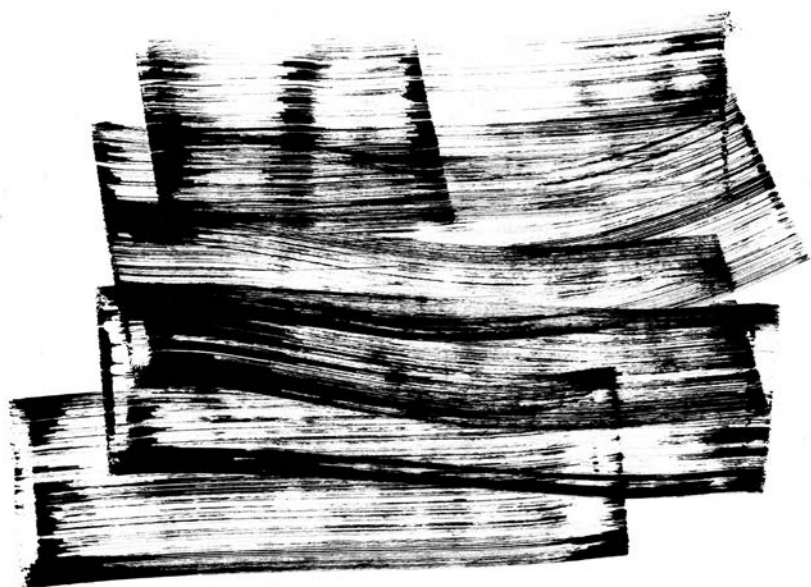
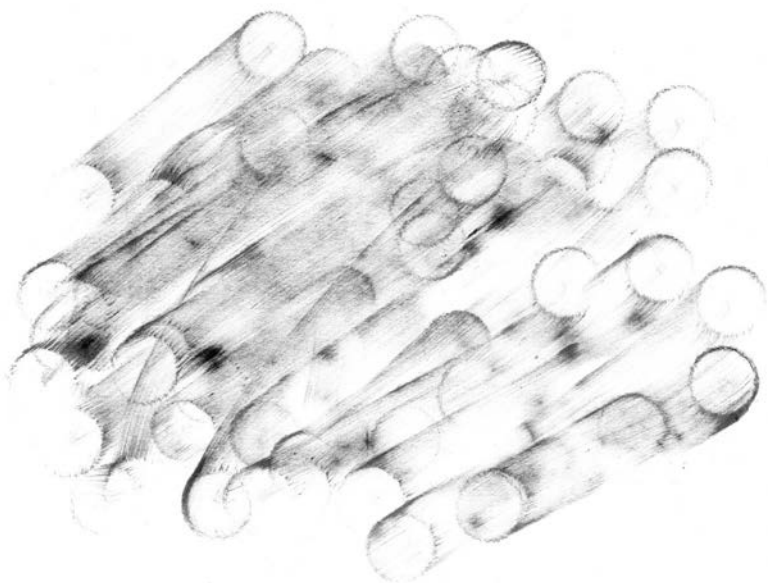

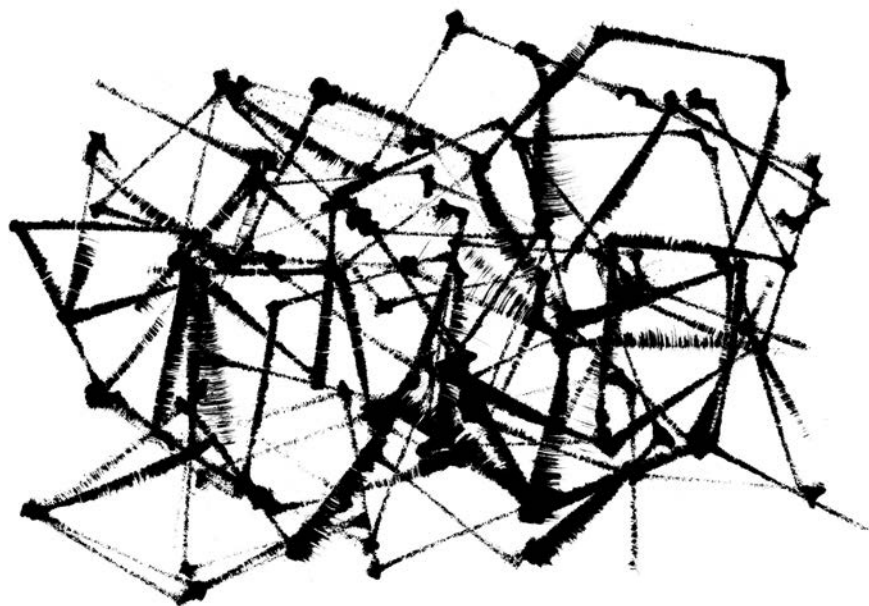
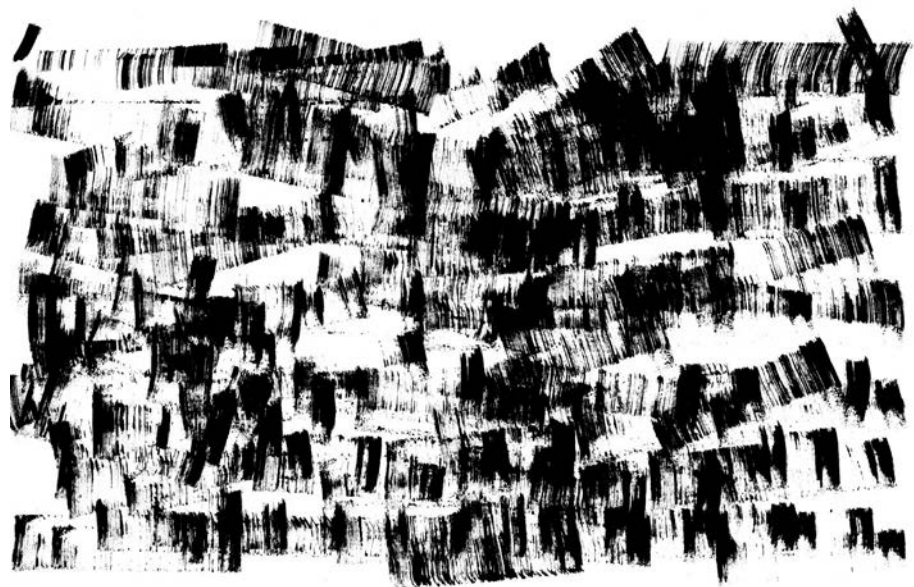

2. Ενημέρωση

«Day after day I have sat in my chair turning a symbol over in my mind, exploring all its details, defining and again defining its elements, testing my convictions and those of others by its unity, attempting to substitute particulars for an abstraction like that of algebra ... Then I draw myself up into the symbol and it seems as if I should know all if I could but banish such memories and find everything in the symbol.»

(Yeats 2015, σελ. 301)

«Μέρα με την μέρα κάθομαι στην καρέκλα μου στριφογυρίζοντας στο μυαλό μου ένα σύμβολο, εξερευνώντας όλες του τις λεπτομέρειες, καθορίζοντας ξανά και ξανά τα στοιχεία του, ελέγχοντας τις πεποιθήσεις μου και εκείνες των άλλων μέσα από την ενότητά του, προσπαθώντας να αντικαταστήσω στοιχεία για μία αφαίρεση όπως εκείνη της άλγεβρας ... Μετά ταυτίζομαι με το σύμβολο και φαίνεται λες και θα έπρεπε να γνωρίζω τα πάντα σχετικά με αυτό αν μπορούσα παρά να αποβάλω τέτοιες μνήμες και να βρω τα πάντα μέσα στο σύμβολο.»

Ενημέρωση

Τετάρτη 16 Οκτωβρίου 2019, γύρω στις 16:00. Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Μεταπτυχιακό Εικαστικών Τεχνών. Αρχές πρώτου ακαδημαϊκού έτους. Το δεύτερο “ακόμα πιο σοβαρό” δημιουργικό μπλοκάρισμα. Μετά από επτά περίπου χρόνια βρίσκομαι για μία ακόμη φορά σε ένα ίδιο σημείο μηδέν, παραλυμένος έξω από την πόρτα του Εργαστηρίου 16, πλημμυρισμένος από τα ίδια ακριβώς συναισθήματα αμηχανίας που βίωσα και τότε.

Η ιστορία πάνω κάτω θα έλεγα ότι επαναλαμβάνεται. Παρά τον ενθουσιασμό μου που έφτασε αυτή η στιγμή, αισθάνομαι ξανά μουνδιασμένος στην όψη ενός άδειου χώρου, μίας “κενής επιφάνειας”, διερωτώμενος για το τι καλούμαι να κάνω εδώ μέσα και για το πως να διαχειριστώ τα δύο επόμενα χρόνια. Το σίγουρο είναι πως νιώθω να με διακατέχει πάλι μία έντονη εσωτερική ανάγκη για αλλαγή. Με μία διαφορά μόνο. Αυτή την φορά ούτε θέλω, ούτε μπορώ να απορρίψω όλα τα έργα που έχω κάνει μέχρι σήμερα και να ξεκινήσω κάτι εκ του μηδενός, αλλά αντιθέτως αυτό που πραγματικά χρειάζομαι αυτή την δεδομένη

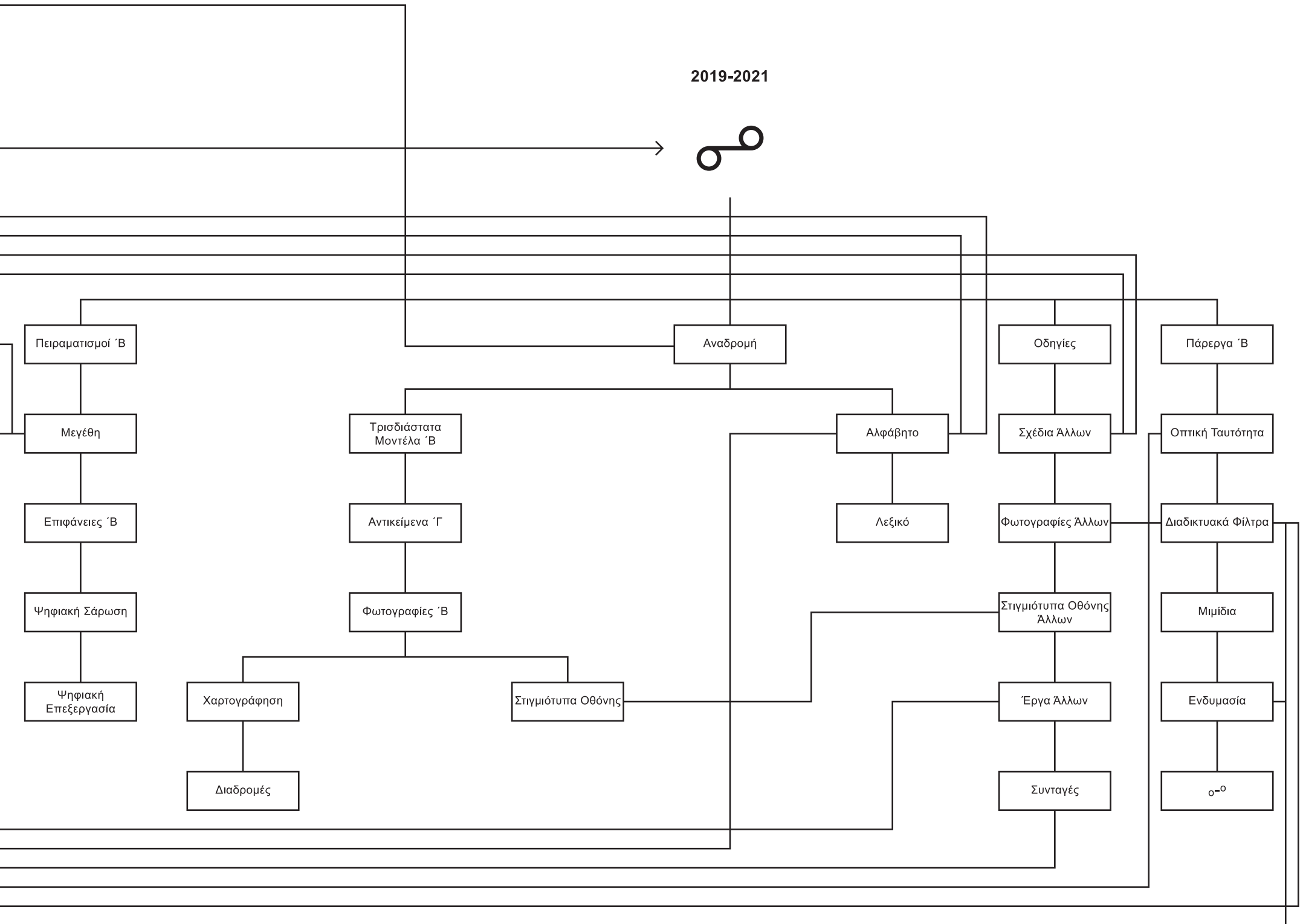
στιγμή είναι να εμβαθύνω σε όσα έχω κατακτήσει και μέσα από αυτά να δημιουργήσω κάτι καινούριο.

Οι πρώτες μέρες στο νέο μου εργαστήριο κυλάνε γεμάτες αγωνία και αναποφασιστικότητα στην προσπάθειά μου να ενεργοποιηθώ και να σχεδιάσω τις επόμενες κινήσεις μου. Ξεκινάω διστακτικά. Από την μία, καταπιάνομαι αρχικά με κάποιες ιδέες τις οποίες νωρίτερα δεν μπορούσα να υλοποιήσω ελλείψει χώρου, και από την άλλη, κάνω κάποιες μικρές δοκιμές με σκοπό να ανατρέψω την τελευταία ενότητα έργων. Ωστόσο, οι μέχρι τώρα απόπειρές μου με οδηγούν σε αδιέξοδο, κάνοντας κάθε νέα μου προσπάθεια να μοιάζει με ένα κακέκτυπο των προηγούμενων έργων και κάθε νέο μου πείραμα να αποτυγχάνει, να μην οδηγεί πουθενά, να ανακυκλώνει προβληματισμούς που ήδη έχω ξεπεράσει. Όσο και αν συνεχίζω να παραλλάσσω και να αναδημιουργώ το σ^ο με διαφορετικούς τρόπους και υλικά, όσο και αν ευελπιστώ πως μέσω αυτών των επεμβάσεων θα τολμήσω να κάνω αυτή την πολυπόθητη ανατροπή, δεν τα καταφέρνω. Πλέον δεν βρίσκω κανένα απολύτως νόημα σε αυτά τα συστήματα, με αποτέλεσμα να συνεχίζω να πειραματίζομαι μόνο και μόνο στην ελπίδα μου πως θα προκύψει κάτι.

Για μία ακόμη φορά μου έρχονται στο μυαλό οι ισχυρισμοί της συμφοιτήτριάς μου, πως το υλικό της είναι αυτό που την καθοδηγεί. Στην δική μου περίπτωση, όμως, το δικό μου με έχει οδηγήσει σε τέλμα. Ωστόσο, δεν μπορώ να συμβιβαστώ με αυτή την σκέψη και να δεχθώ το γεγονός του ότι το υλικό μου έχει εξαντληθεί, τόσο γρήγορα, τόσο άδοξα.

Οι επισκέψεις των Μ. και Ν. στο εργαστήρι μου που ακολούθησαν τις επόμενες μέρες αποδείχθηκαν πράγματι αποκαλυπτικές. Μέσω των συζητήσεών μας συμπέρανα πως ο μόνος τρόπος για να σταματήσω να επαναλαμβάνομαι και να

2019-2021

προχωρήσω ουσιαστικά είναι να έρθω κυριολεκτικά αντιμέτωπος με την εμμονή μου. Να καταλάβω το τι πραγματικά κάνω, να συνειδητοποιήσω το τι είναι το σ^ο, να κατανοήσω το νόημά του και την ιδιαίτερη σημασία που έχει αυτό για εμένα. Εάν καταφέρω να αρθρώσω τα παραπάνω μόνο τότε θα μπορέσω να ξεκλειδώσω τα επόμενα βήματά μου.

Ευθύς αμέσως αποφάσισα να πάρω δραστικά μέτρα και έτσι να ξεκινήσω αντίστροφα. Αυτή την φορά όχι βασισμένος στο τελευταίο σώμα δουλειάς, αλλά αντίθετα να γυρίσω στην αρχή. Στην ίδια την “πηγή του προβλήματος”, σε εκείνη την πρώτη στιγμή της συνάντησής μας, σε εκείνο το πρώτο σχέδιο που τα τελευταία επτά χρόνια αποτελεί το υλικό μου και με καθοδηγεί.

Μέσω αυτής της αναδρομής επιχείρησα να ανασύρω μνήμες και καταστάσεις, να θυμηθώ το τι έκανα, το τι σκεφτόμουν, τις τότε επιρροές μου, να βρω πιθανές συνδέσεις και σχέσεις ανάμεσα σε όλα τα έργα, με σκοπό να ανασυνθέσω βήμα προς βήμα όλα τα στάδια που με οδήγησαν εδώ. Διαγράφοντας μία τέτοια πορεία, από εδώ προς τα πίσω και από εκεί πάλι προς τα μπροστά, ίσως μπορέσω να ανιχνεύσω το τι πήγε στραβά, το τι με μπλοκάρει και ίσως εν τέλει να καταφέρω να χαράξω μία καινούρια διαδρομή, να βρω μία διέξοδο, ένα νόημα, μία αφορμή για να συνεχίσω.

Κατά την διάρκεια αυτής της ενδοσκόπησης έπεσα πάνω σε πολλές σημειώσεις, σε διάφορα σχέδια για μελλοντικά έργα, ακόμη και σε κάποια ημιτελή που για διάφορους λόγους είχα είτε παραμερίσει είτε απορρίψει εκείνη την στιγμή. Μία από αυτές τις ανεκπλήρωτες ιδέες που ξεχώρισα, είναι μία σειρά φωτογραφιών στις οποίες απεικονίζονται κατά κύριο λόγο διάφορα διακοσμητικά μοτίβα, τα οποία είχα φωτογραφήσει λόγω της ομοιότητάς τους με το σ^ο. Θυμάμαι να αναρωτιέμαι, ήδη από τα τελευταία έτη των σπουδών μου στην Σχολή, το τι θα

γινόταν εάν σταματούσα να συνθέτω το σ^ο με όλους αυτούς τους διάφορους τρόπους ξανά και ξανά και πλέον το συνέλεγα, είτε αυτούσιο είτε λόγου χάρη μέσω της φωτογραφίας, μιας και αυτό υπάρχει σε διάφορες εκδοχές τριγύρω μας. Παρ' όλ' αυτά, όμως, δεν μπορώ να ανακαλέσω τους λόγους που ποτέ δεν προχώρησα αυτή την ιδέα, γιατί δεν ασχολήθηκα στα σοβαρά με αυτή και γιατί τράβηξα μόνο τόσες λίγες φωτογραφίες αυτά τα χρόνια.

Όπως και να έχει, θεώρησα πως για τώρα ίσως να ήταν μία καλή αρχή να ανασύρω μία ξεχασμένη ενότητα από την μνήμη του σκληρού μου δίσκου, να την δουλέψω εκ νέου και να δω εάν μέσα από αυτή θα μπορέσω να βρω μία λύση. Έτσι, για μία ακόμα φορά, έθεσα έναν επιπλέον αυτοπεριορισμό στον εαυτό μου και ξεκίνησα καθημερινά να φωτογραφίζω πράγματα όμοια με το σ^ο. Μέρα με την μέρα, βγάζοντας όλο και περισσότερες φωτογραφίες, τα πάντα τριγύρω μου άρχισαν να μοιάζουν μαγικά και να μεταμορφώνονται σε σ^ο μέσα από την κάμερα του κινητού μου. Πολύ γρήγορα και αυτό με την σειρά του άρχισε να εμφανίζεται σε ολοένα και διαφορετικά μέρη, αντικείμενα, καταστάσεις. Αρκετές φορές ακόμη και σε πράγματα τα οποία φαινομενικά, με μία γρήγορη ματιά, δεν έχουν παντελώς καμία άμεση σχέση με αυτό.

Ως εκ τούτου, άρχισα να συναντώ το σ^ο σε πόμολα (1), σε κάγκελα (2), σε εργόχειρα (3), σε γκραφίτι (4), σε βιβλία (5), σε αυτοκίνητα (6), σε αφίσες (7), σε επιγραφές (8), σε έργα τέχνης (9), σε μουντζούρες (10), σε φωτογραφίες (11), σε ταγκιές (12), στον δρόμο (13), στο μετρό (14), στο σουπερμάρκετ (15), σε ετικέτες προϊόντων (16), σε βιτρίνες (17), στο διαδίκτυο (18), σε πλακάκια (19), σε σουβενίρ (20), στο σπίτι (21), σε καλώδια (22), σε υφάσματα (23), σε σκάλες (24), σε καταλόγους εστιατορίων (25), σε χριστουγεννιάτικα στολίδια (26), σε λογότυπους (27), σε

κηλίδες (28), σε ρούχα (29), σε κορδόνια (30), σε χαλιά (31), σε σακούλες (32), σε κορνίζες (33), σε βάζα (34), σε εικονίσματα (35), σε φωτιστικά (35), σε ποτήρια (36), σε γλυκά (37), σε καθρέπτες (38), στο φαγητό μου (39), σε χαρτιά κουζίνας (40), σε χαρτιά υγείας (41), σε ομπρέλες (42), στο πεζοδρόμιο (43), στην σχολή (44), σε κασέτες (45), σε σωλήνες (46), σε ξυλόγλυπτα (47), σε παιχνίδια (48), σε λάστιχα (49), σε γαντζάκια (50), σε αριθμούς (51), σε σκιές (52), σε κουλουράκια (53), σε πόρτες (54), σε γραμματοκιβώτια (55), σε γραμματόσημα (56), σε αντανάκλασεις (57), σε γράμματα (58), σε ρόδες (59), στα κελύφη των σαλιγκαριών (60), σε φιδάκια (61), σε καρέκλες (63), σε ακροκέραμα (63), σε πέτρες (64), σε κέρατα (65), σε κίονες (66), σε σήματα οδικής κυκλοφορίας (67), σε κόκαλα (68), σε τυχαίες σημειώσεις (69), σε τραπέζια (70), σε μπουκάλια (71), σε τσαλακωμένα χαρτιά (72), σε βιολιά (73), σε σερπαντίνες (74), σε κουρτίνες μπάνιου (75), σε πιαστράκια (76), σε λέξεις (77), σε αρχαία αλφάβητα (78), σε κτίρια (79), σε σκουλήκια (80), στα παπούτσια μου (81), στα νερά του ξύλου (82), σε μουσικά σύμβολα (83), στον καπνό του τσιγάρου μου (84), σε εργαλεία (85), σε κρεμάστρες (86), στα κλαδιά των δέντρων (87), στο μηχανάκι μου (88), σε μπαλόνια (89), στην τηλεόραση (90), σε πατημασιές (91), σε ποδήλατα (92), στα δακτυλικά μου αποτυπώματα (93), σε κλειδιά (94), σε τσάντες (95), στον καφέ μου (96), σε ρολά ταινίας (97), σε ταμπλέτες για το πλυντήριο (98), σε διακοσμητικά είδη σπιτιού (99), σε λουλούδια (100), σε μπάλες (101), σε κάλτσες (102), σε κουτιά (103), σε κοσμήματα (104), σε ελατήρια (105), σε μία χειραψία (106), σε τατουάζ (107), σε καφάσια (108), στα σκουπίδια (109), σε χαρτιά περιτυλίγματος (110), στην μπίρα μου (111), στις ζωγραφιές των μαθητών μου (112), σε γυαλιά (113), σε φυτά (114), στο μουσείο (115), στην ζώνη μου (116), σε μάσκες (117), σε τασάκια (118), σε αρχαία ευρήματα

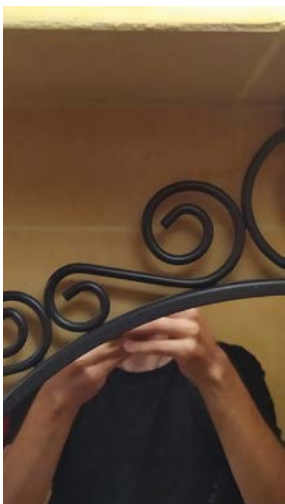
(119), σε πετσέτες (120), σε βαράκια (121), σε σελιδοδείκτες (122), σε αλυσίδες (123), σε φουλάρια (124), σε μονογράμματα (125), σε ανεμιστήρες (126), σε διαγράμματα (127), σε γλειφιτζούρια (128), στο ματάκι της πόρτας (129), σε τρίχες (130), στο τρένο (131), στο σαπούνι (132), στον υπολογιστή μου (133), στα ακουστικά μου (134), στο ρολόι μου (135), στην φρουτιέρα (136), στα ψάρια (137), στην ζύμη (138), στο μπάνιο (139), σε κάρτες (140), σε παραδοσιακές στολές (141), στο κινητό μου (142), στο ψυγείο (143), σε υφασμάτινα σήματα (144), σε μολυβοθήκες (145), σε μαξιλαροθήκες (146), στο πολύμπριζο (147), σε φωτοτυπίες (148), σε τετράδια (149), σε κλειδαριές (150), στο στιλό μου (151), στο σιντριβάνι (152), στο πιεστήριο (153), σε υπογραφές (154), σε χειροπέδες (155), στο ασανσέρ (156), σε αυτοκόλλητα (157), σε όργανα γυμναστικής (158), στο λούνα πάρκ (159), στο παγωτό μου (160), σε προφυλακτικά (161), στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης (162).

Όσο ετερόκλητα, όμως, και αν ακούγονται μεταξύ τους τα παραπάνω, η αλήθεια είναι πως παραδόξως συνδέονται. Και αυτό συμβαίνει γιατί όλα τους εκπέμπουν κάποια από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του σ° , κάποιες από τις ιδιότητές του, είτε αυτές είναι εξωτερικές είτε εσωτερικές. Το σ° , ενυπάρχει σε καθένα από αυτά.

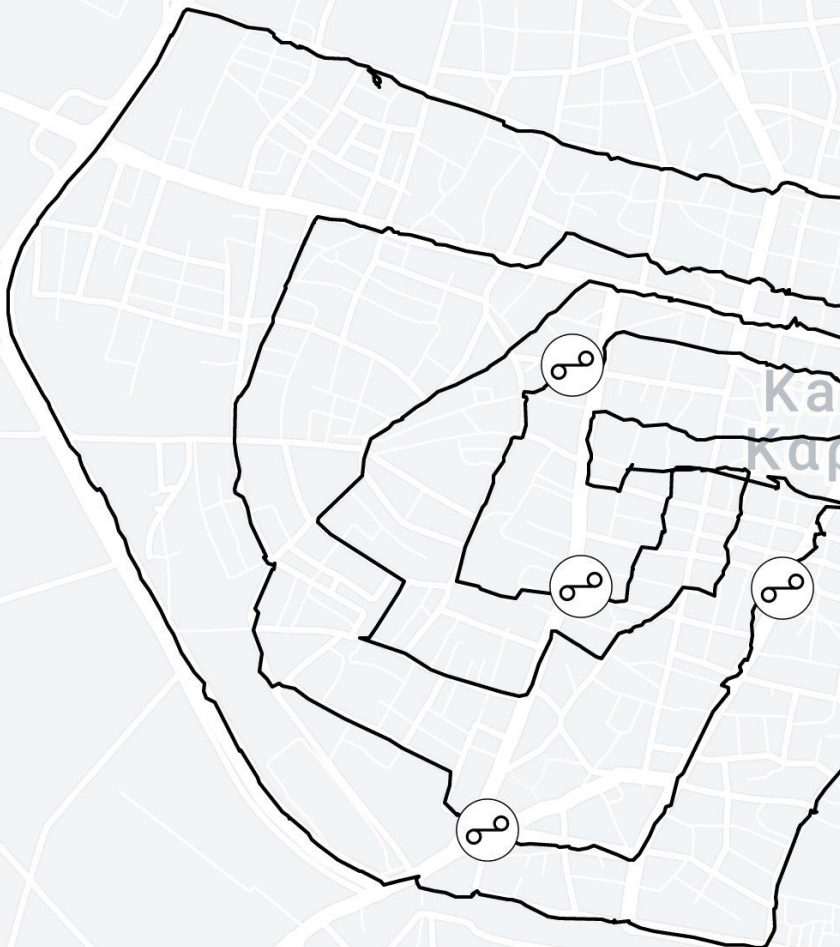
Επαναφέροντας αυτή την ενότητα, απελευθερώθηκα πλήρως. Πλέον μπορώ να δουλεύω συνεχώς ακόμη και τις ώρες που δεν βρίσκομαι στο εργαστήριο, ακόμη και τις ώρες που οι συνθήκες δεν μου επιτρέπουν να δουλέψω, ακόμη και τις ώρες που νιώθω μπλοκαρισμένος, ακόμη και τις ώρες που δεν έχω πρόσβαση σε υλικά. Νιώθω πως σιγά σιγά βρίσκω μία διέξοδο, πως προκύπτει μία νέα γόνιμη διαδρομή, πως το υλικό μου τελικά δεν έχει εξαντληθεί. Αντιθέτως, έχει αρχίσει να διευρύνεται προς πολλές

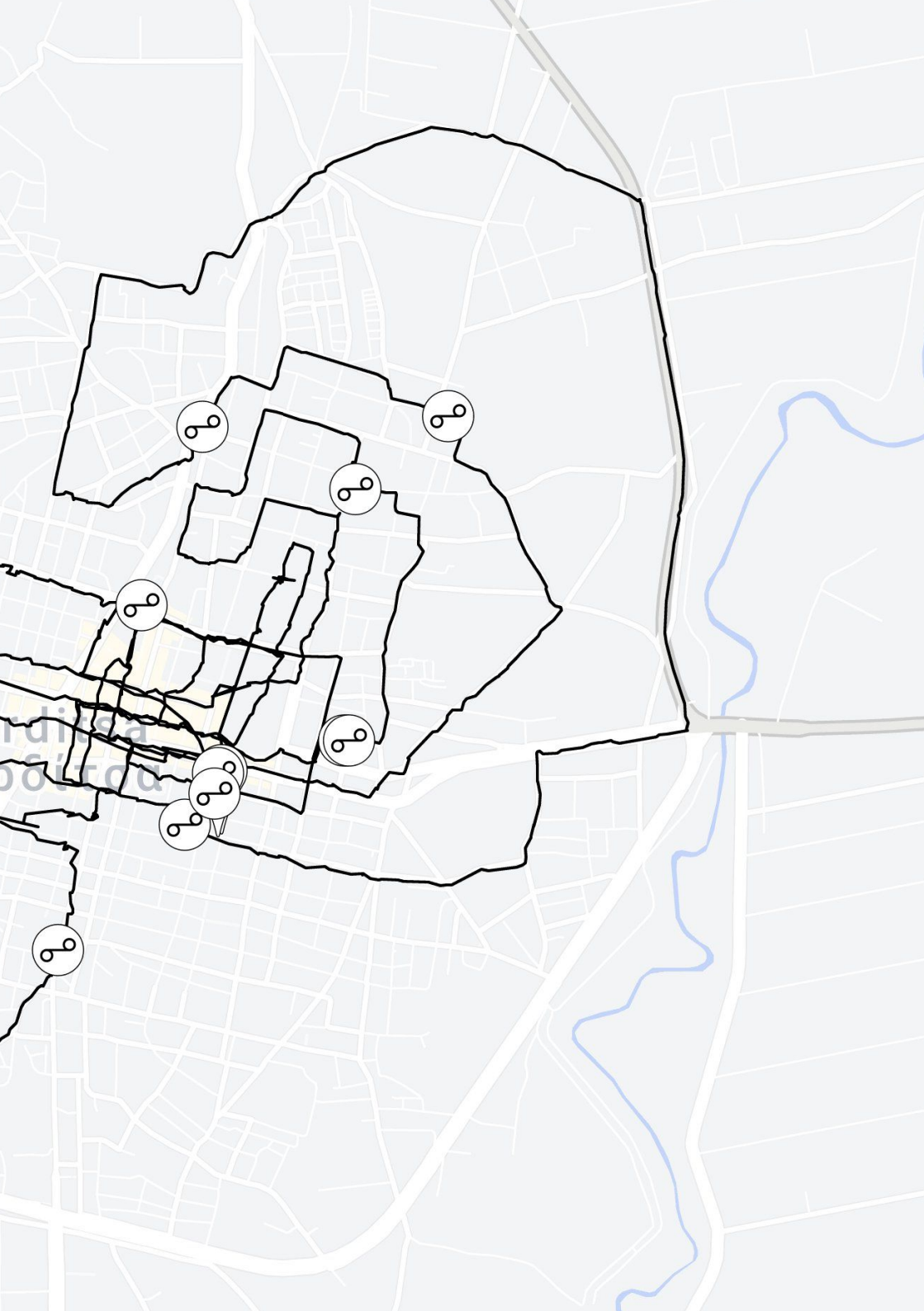
και διαφορετικές κατευθύνσεις, να επηρεάζεται από το γύρω περιβάλλον του και τις εξωτερικές συνθήκες, και στην συνέχεια να επιστρέφει και να τροφοδοτεί όλη την υπόλοιπη έρευνα. Ίσως, τελικά, αυτό να ήταν και το αρχικό κόλλημα. Ίσως, τελικά, αυτό να έλειπε. Μία εξωστρέφεια. Μία διαρκής ενημέρωση.

Μέσα από αυτή την διαδικασία προέκυψαν δύο εκδόσεις. Αφενός, μία σειρά μηνιαίων φωτογραφικών άλμπουμ, στα οποία ταξινομούνται οι φωτογραφίες χρονολογικά μαζί με την ημερομηνία, την ώρα και το μέρος στο οποίο εμφανίστηκαν. Ένα τεύχος για κάθε μήνα, δώδεκα για κάθε χρονιά. Αφετέρου, μία σειρά ετήσιων κλασέρ αρχειοθέτησης, τα οποία περιέχουν τις καθημερινές μου μετακινήσεις που καταγράφω με το GPS του κινητού μου. Μία διαδρομή για κάθε ημέρα, τριακόσιες εξήντα πέντε (και μία) για κάθε χρονιά.

Αγii Αποστολι
Άγιοι
Απόστολοι

3. Προσωνυμία

«I had to search deep within my heart and spirit, and I wanted to make a change and move to a new plateau in my life. And, one of the ways in which I did that was to change my name. It sort of divorced me from the past and all of the hangups that go along with it.»

Prince

«Έπρεπε να ψάξω βαθιά μέσα στην καρδιά μου και στην ψυχή μου, και ήθελα να κάνω μία αλλαγή και να περάσω σε ένα νέο σταθερό επίπεδο στην ζωή μου. Και, ένας από τους τρόπους με τους οποίους το έκανα ήταν αλλάζοντας το όνομά μου. Αυτό κατά κάποιο τρόπο με διαχώρισε από το παρελθόν και από όλες τις εμμονές που το συνοδεύουν.»

Προσωνυμία

Τις δοκιμές μου στο εργαστήριο ωστόσο δεν τις σταμάτησα ποτέ. Συνέχισα να καταπιάνομαι με οποιαδήποτε ιδέα προέκυπτε στην προσπάθειά μου να προχωρήσω. Πειραματίστηκα φτιάχνοντας σχέδια με ακρυλικό χρώμα πάνω σε διάφορες επιφάνειες διάφορων διαστάσεων, παράγοντας δισδιάστατα σχέδια και τρισδιάστατα μοντέλα σε ψηφιακό περιβάλλον, συλλέγοντας καθημερινά αντικείμενα, συλλέγοντας το σ^0 διαδικτυακά παίρνοντας στιγμιότυπα της οθόνης του κινητού μου, κατασκευάζοντας διαδικτυακούς χάρτες, τροποποιώντας παλιότερα σχέδια με την βοήθεια ενός επίπεδου σαρωτή, σχεδιάζοντας αντικείμενα που μπορούν να φορεθούν, χρησιμοποιώντας βρώσιμα υλικά, δημοσιεύοντας διαδικτυακά μιμίδια. Προσπάθησα επίσης να εμπλέξω κι άλλο κόσμο στο σ^0 , είτε δίνοντάς τους υλικά και οδηγίες για να φτιάξουν την δική τους μοναδική εκδοχή, είτε ζητώντας τους να μου στείλουν τις φωτογραφίες και τα στιγμιότυπα οθόνης που αυτοί έχουν συλλέξει. Αποπειράθηκα ακόμη να έρθω σε επαφή με άτομα από τους χώρους της μόδας, του θεάτρου, της

γαστρονομίας, της μουσικής και να συνεργαστώ μαζί τους ώστε να δημιουργήσουμε από κοινού.

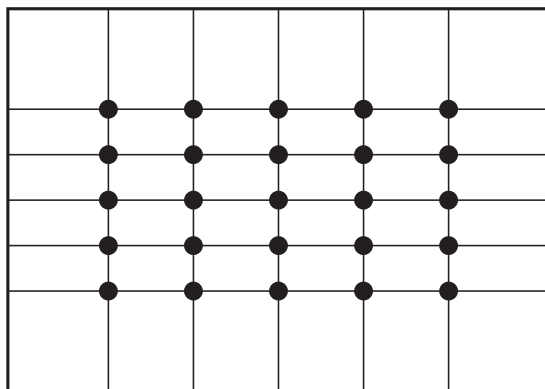
Όσο ο καιρός περνούσε και όσα περισσότερα έργα γεννιόντουσαν, άρχισε σταδιακά να προκύπτει και η ανάγκη του να δώσω στο σ^ο ένα όνομα. Αν και από την πρώτη μας κιόλας συνάντηση, πάντοτε αναφέρομαι σε αυτό ως Σχήμα, διαπιστώνω πως πράγματι δεν έχει κάποιο όνομα. Το γεγονός του ότι παραμένει τόσα χρόνια ανώνυμο άρχισε κατά συνέπεια να εξάπτει την φαντασία των περισσότερων συνομιλητών μου με αποτέλεσμα αρκετές φορές να προσπαθούν να του δώσουν αυτοί ένα και να το αποκαλούν με πολλά και διάφορα ονόματα, όπως για παράδειγμα Σύμβολο, Φόρμα, Σήμα, Σπείρα, Ντίνγκ-Ντόνγκ ή ακόμη και Μάρκελλο. Αυτή τους η πρόθεση μου φάνηκε τρομερά ενδιαφέρουσα, την ίδια στιγμή όμως, με έβαλε σε σκέψεις. Άρχισα έτσι να αναρωτιέμαι αν το σ^ο έχει όνομα, αν έχει ήχο, αν εγώ μπορώ να του δώσω κάποιο ή αν τελικά όντως χρειάζεται ένα.

Το σίγουρο είναι πως παρά του ότι όλα τα παραπάνω ονόματα όλως παραδόξως του είναι απολύτως ταιριαστά, κανένα τους δεν είναι το πραγματικό του. Έτσι, λοιπόν, αποφάσισα να το ανακαλύψω ακολουθώντας δύο διαδικασίες. Από την μία, προσπάθησα να το βρω μέσα σε αυτό, κατά μία έννοια επιτρέποντας σε αυτό το ίδιο το να μου το πει, και από την άλλη, προσπάθησα να το ανιχνεύσω μέσα στην ελληνική γλώσσα.

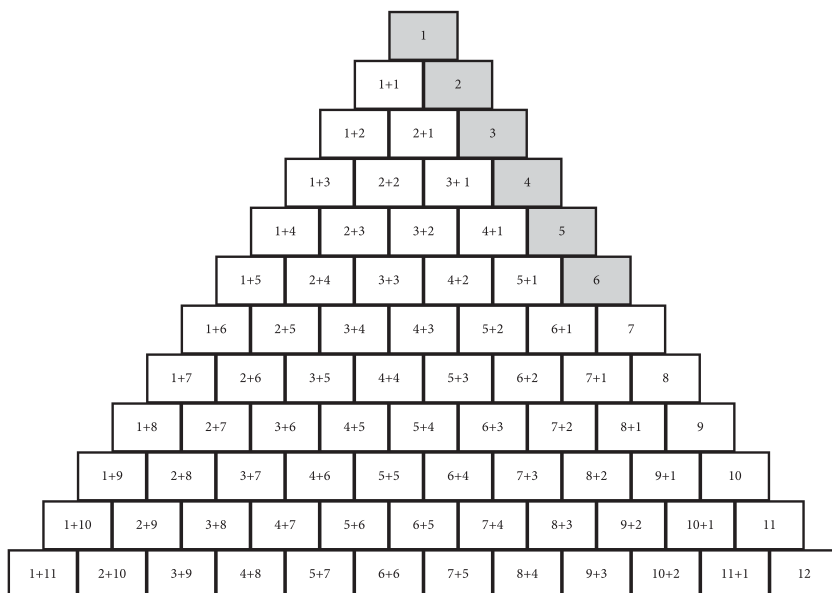
Σκέφτηκα πως για να μπορέσει το σ^ο να μιλήσει, αυτό θα προϋπέθετε να έχει την δική του γλώσσα. Ως εκ τούτου, το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να συντάξω το δικό του αλφάβητο, το δικό του σύστημα γραφής με σκοπό το όνομά του , ο ήχος του να πηγάζει από μέσα του, να αποκαλυφθεί από αυτό το ίδιο.

Για μία ακόμη φορά χρειάστηκε να ανατρέξω σε μία παλιότερη ενότητα, να αναπροσαρμόσω και να επαναχρησιμοποιήσω το

Συνδυαστικό Σύστημα που είχα αναπτύξει όσο ακόμη ήμουν στην Σχολή. Η μέθοδος αυτή κατασκευάστηκε μελετώντας εκείνο το πρώτο σχέδιο, την ώρα που υπολόγιζα τις τριγύρω αποστάσεις του σ^0 από τα άκρα του χαρτιού και τις σημειώνα με μολύβι πάνω σε αυτό, όσο ακόμα πάσχιζα να το συστηματοποιήσω. Ουσιαστικά πρόκειται για έναν κάρναβο πέντε κάθετων και πέντε οριζόντιων γραμμών, ο οποίος διαιρεί την επιφάνεια του χαρτιού A4 σε ισοδύναμα τμήματα. Στα Σημεία όπου τέμνονται αυτοί οι άξονες σχηματίζονται είκοσι πέντε κέντρα. Συνδυάζοντάς τα αναμεταξύ τους, με διαφορετικό τρόπο κάθε φορά, παράγονται συνεχώς νέα Σχήματα. Ο αριθμός των Σχημάτων και των συνδυασμών των Σημείων μολονότι είναι πεπερασμένος, είναι τόσο μεγάλος που κάθε προσπάθεια υπολογισμού του προκαλεί ίλιγγο. Συνεπώς, για την συγκεκριμένη περίπτωση, επέλεξα τους έξι πρώτους από τους δώδεκα κύριους συνδυασμούς (1, 1+1, 1+1+1, 1+1+1+1, 1+1+1+1+1, 1+1+1+1+1+1), οι οποίοι παρουσιάζουν μία ιδιαίτερη αρμονία όταν τοποθετούνται ο ένας δίπλα στον άλλο. Από αυτούς προέκυψαν είκοσι βασικά Σχήματα τα οποία αποτέλεσαν τα είκοσι γράμματα της γλώσσας του σ^0 .

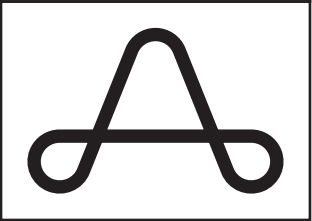
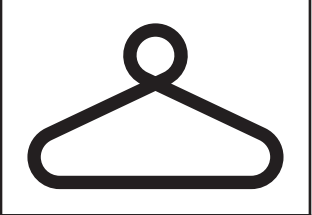
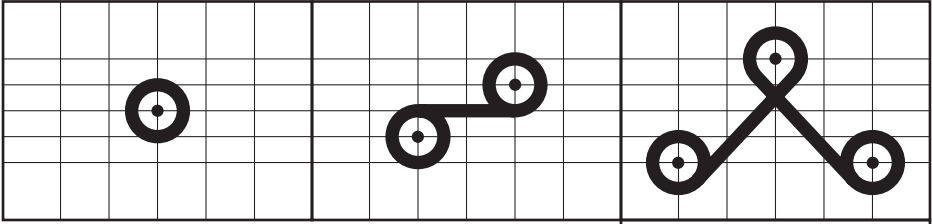

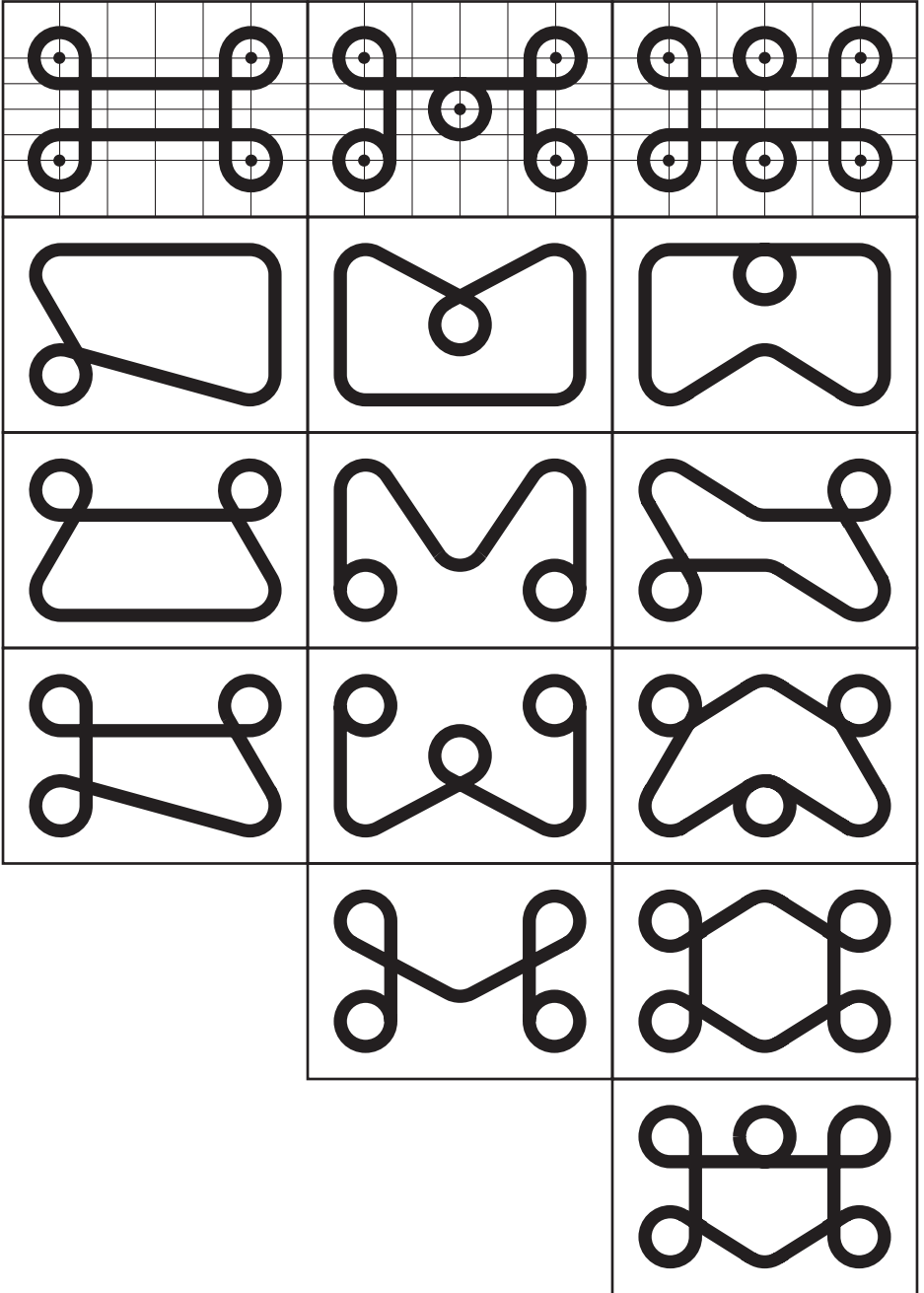
Κάθε ένα από αυτά έχει τον δικό του ξεχωριστό ήχο, τον δικό του χαρακτήρα και προσωπικότητα, ανεξαρτήτως εάν προέρχονται από τον ίδιο συνδυασμό. Βάζοντάς τα στην σειρά δημιουργείται η ιδιαίτερη γλώσσα του μέσω της οποίας του δίνεται πλέον η δυνατότητα να επικοινωνεί ιδέες, νοήματα, ακόμη και το ίδιο του το όνομα.

Ωστόσο, ακόμη και αν το όνομά του πλέον μπορεί να αποκαλύπτεται μέσω της γλώσσας του, στην δική μας εντούτοις δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια. Χρειάζεται, επομένως, είτε αυτό να μεταφερθεί σε αυτή είτε εκ νέου να σχηματιστεί μέσα από αυτή.

Η εδώ και τόσα χρόνια διατήρηση της ανωνυμίας του σ° εξακολουθεί να με προβληματίζει. Κάποιοι θα φανταζόταν πως

θα ήταν απολύτως λογικό, απολύτως φυσικό μετά από όλο αυτό τον καιρό, μετά από όλες αυτές τις προσπάθειες, να του είχα αποδώσει ένα όνομα. Η ιδέα, όμως, του να διαλέξω ή ακόμη και να επινοήσω εγώ ένα για αυτό δεν με καλύπτει, δεδομένου ότι αυτό μέχρι στιγμής δεν έχει προκύψει από μόνο του. Αισθάνομαι έτσι πως μία τέτοια κίνηση θα ήταν ανειλικρινής, ακόμη και βεβιασμένη. Ιδιαίτερος αυτή την συγκεκριμένη χρονική περίοδο κάτι τέτοιο θα γινόταν μόνο και μόνο για να γίνει. Από την άλλη, βέβαια, δεν θα σας το κρύψω πως η επιλογή ενός ονόματος κατά κάποιο περιέργο τρόπο με τρομάζει. Φοβάμαι πως εάν τελικά εγώ θα είμαι αυτός που θα αποφασίσει το όνομα του σ^ο και θα ορίσει πως από εδώ και πέρα θα λέγεται έτσι ή έτσι ή αλλιώς, το σ^ο θα περιοριστεί, ενδεχομένως και να κλειδώσει.

Μου ξαναέρχονται στο μυαλό όλα εκείνα τα ευφάνταστα ονόματα που έχω ακούσει κατά καιρούς. Αρχίζω να σκέφτομαι πως ίσως το όνομά του δεν έχει φανερωθεί μέχρι στιγμής καθώς το σ^ο δεν έχει μόνο ένα, αλλά αντιθέτως μία ολόκληρη σειρά. Όπως ακριβώς τα τελευταία οχτώ χρόνια το σ^ο πραγματώνεται μέσα από πολλές και διαφορετικές μορφές, αναλόγως πάντα με το τι θέλει να επικοινωνήσει κάθε φορά, αντίστοιχα με τον ίδιο ακριβώς τρόπο θα μπορούσε να εκπληρώνεται μέσα από πολλά και διαφορετικά ονόματα επίσης. Ίσως κιόλας μέσω της πολυωνυμίας και της συνεχούς αλλαγής ονομάτων αυτό το ίδιο εσκεμμένα να αποκρύπτει το πραγματικό του, έως ότου να αποφασίσει να το μαρτυρήσει. Έχοντας, λοιπόν, τα παραπάνω κατά νου αποφάσισα να εντοπίσω και να καταγράψω όλα τα πιθανά ονόματα που αυτό θα μπορούσε να έχει συνθέτοντας μία λίστα.

Δοκίμασα πολλούς τρόπους για να οργανώσω αυτό το ονοματολόγιο. Όμως, το να σημειώνω ονόματα είτε τυχαία, είτε βασισμένως σε δικούς μου ελεύθερους συνειρμούς, μου φαινόταν

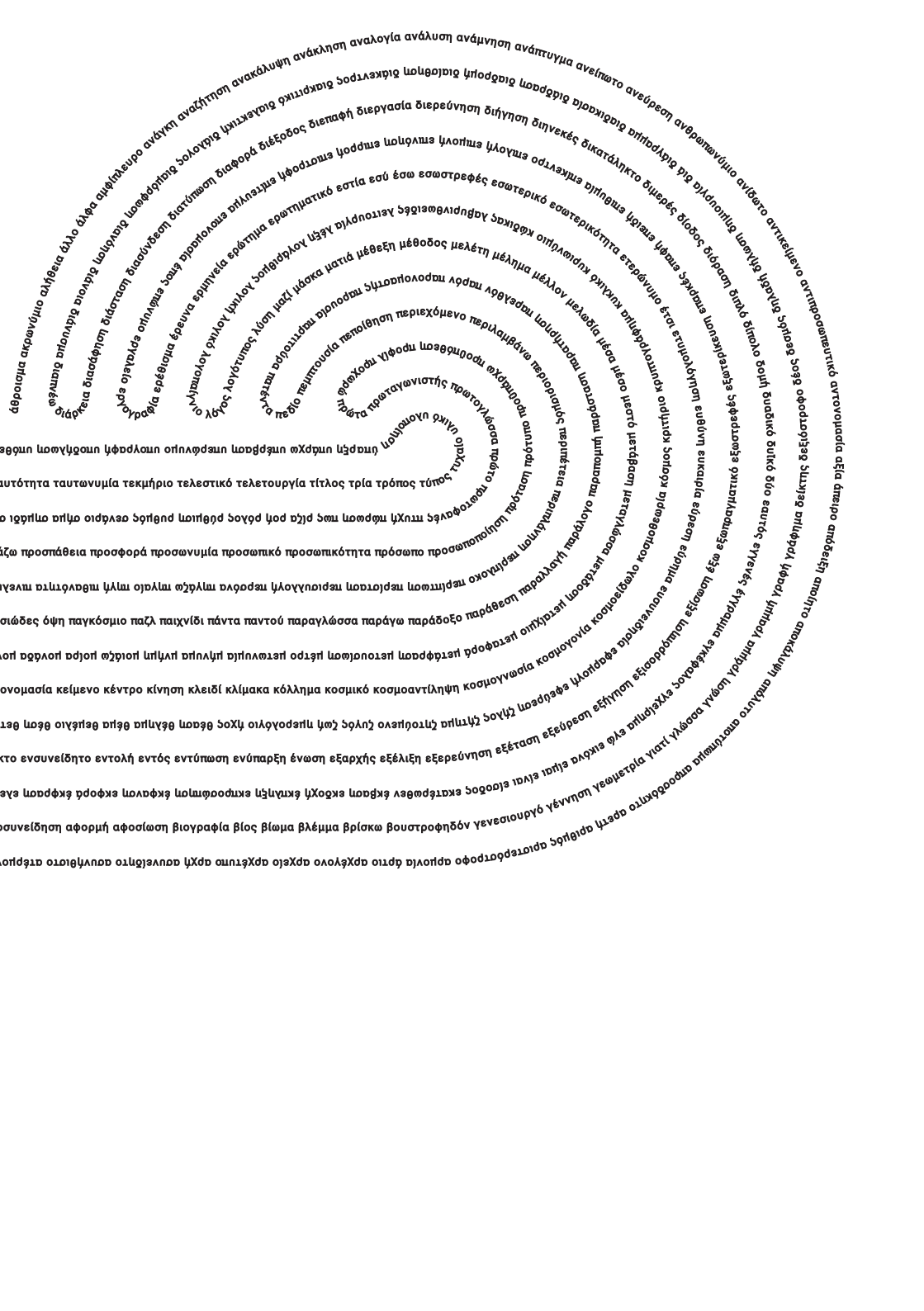
τελείως αυθαίρετο. Έτσι, αποφάσισα να ανατρεξώ για βοήθεια στην Β' έκδοση του "Λεξικού της Νέας Ελληνικής Γλώσσας" του Γ. Μπαμπινιώτη, το οποίο είχε πέσει πρόσφατα στα χέρια μου. Διάβασα όλο το λεξικό. Από την αρχή μέχρι το τέλος. Από το Α έως και το Ω. Μία προς μία σελίδα. Μία προς μία λέξη. Κάθε φορά που συναντούσα μία στην οποία διέκρινα κάτι κοινό με το σ^ο, την σημείωνα. Κάθε φορά που συναντούσα μία η οποία δεν είχε καμία σχέση με αυτό, την προσπερνούσα. Μέσω αυτής της διαδικασίας συνέλεξα στο τέλος εξακόσια σαράντα επτά πιθανά ονόματα, τα οποία τοποθέτησα σε μία μονοκονδυλιά που δημιουργεί το σ^ο.

Η αλήθεια είναι πως θα μπορούσα να είχα συγκεντρώσει πολλές περισσότερες από αυτές λέξεις. Θεωρητικά θα μπορούσα να είχα ξεπεράσει αυτές του λεξικού και να είχα βρει άπειρες. Το ζητούμενο όμως εξαρχής δεν ήταν απλώς το σ^ο να λάβει ένα όνομα, αλλά αυτό να αναδυθεί από μέσα του. Να ονοματιστεί σύμφωνα με τις ιδιότητές του και τις ενέργειές του. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο, επέλεξα τις συγκεκριμένες λέξεις βάσει του περιεχομένου τους και της σημασίας τους. Με μία πρώτη ανάγνωση ενδεχομένως αυτές να ακούγονται παράταιρες μεταξύ τους, παρ' όλ' αυτά είναι απολύτως συνδεδεμένες, καθώς η κάθε μία υποδηλώνει κάποια από τα εσωτερικά χαρακτηριστικά του σ^ο και αντικατοπτρίζει κάποιες πτυχές του. Προσπάθησα, λοιπόν, να μην παραμείνω καθαρά στην ίδια την λέξη, αλλά να προχωρήσω και να ερευνήσω το βάθος τους. Εκεί ανακάλυψα πως το σ^ο ενυπάρχει ανάμεσά τους. Παραθέτοντας την μία δίπλα στην άλλη σε σειρά και διαβάζοντάς τις την μία μετά την άλλη, είτε αλφαβητικά είτε τελείως τυχαία, φανερώνεται το όνομά του. Το πραγματικό όνομά του.

Οι σημαντικότερες λέξεις, όμως, δεν είναι αυτές που συμπεριλήφθηκαν στην λίστα, αλλά αυτές που εν τέλει χρειάστηκε να απορρίψω.

σχῆμα (το) {σχῆμ-ατος | -ατα, -άτων} **1.** η γραμμή που καθορίζεται από την εξωτερική επιφάνεια πράγματος, το περίγραμμα: *από το ~ μόνο, δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι* || *παράξενο / ακαθόριστο / τριγωνικό / σφαιρικό / κανονικό ~* || *δίνω / παίρνω ~* ΣΥΝ. μορφή, φιγούρα, φόρμα, σιλουέτα **2.** η απεικόνιση αντικειμένου με γραμμές πάνω σε χαρτί ή άλλο υλικό με έμφαση στην αποτύπωση τῆς γενικής εξωτερικής επιφάνειας και όχι των χρωμάτων ή των λεπτομερειών: *χάραξε ένα ~ στην άμμο* || *να αντιγράψετε τα ~ στο μπλοκ ζωγραφικής σας* ΣΥΝ. σκίτσο, σχέδιο **3.** παγιωμένη χαρακτηριστική παράσταση: *μία τούρτα σε ~ καρδιάς* **4.** (μ.φ.) η σύνθεση ομάδας, τῆς οποίας κάθε μέλος επιτελεί συγκεκριμένο σκοπό: *παίζει τζαζ με ένα μικρό ερασιτεχνικό ~* || *ανακοινώθηκε το νέο ~ τῆς κυβέρνησης* || *ένα ευέλικτο ~ θα είναι πιο αποτελεσματικό* **5.** νοητή σύλληψη, σύνθεση ιδεών: *ιδεολογικό / θεωρητικό ~* ΣΥΝ. πλαίσιο **6.** (α) ΓΕΩΜ. (**γεωμετρικό**) **σχῆμα** σύνολο σημείων, γραμμών ή επιφανειών στο επίπεδο ή στον χώρο: *γραμμικό / επίπεδο / τετράγωνο / ορθογώνιο / κυκλικό ~* || *σχεδιάζω / ζωγραφίζω / απεικονίζω / μελετώ ένα ~* (β) ΜΑΘ. η γραφική απεικόνιση φαινομένου: *από το ~ φαίνονται καθαρά οι αυξομειώσεις των τιμών* ΣΥΝ. διάγραμμα **7.** ΤΥΠΟΓΡ. οι διαστάσεις εντύπου: *βιβλίο μικρού ~* || *φωτοτυπίες σχήματος A4* || *βιβλίο σχήματος τσέπης* **8.** (α) ΓΛΩΣΣ. **σχῆμα (λόγου)** (i) παγιωμένη τεχνική στη χρήση του λόγου, ιδ. σε κείμενα λογοτεχνικά, ρητορικά κ.λπ., που αποσκοπεί στο ζάφνιασμα και στον εντυπωσιασμό του δέκτη: *σχῆμα λιτότητας / κατά το πρωτύστερον* || *τα σχήματα λόγου τού κειμένου* (ii) παγιωμένη φράση που δεν χρησιμοποιείται με την κυριολεκτική σημασία της, αλλά για τις συνδηλώσεις που έχει αποκτήσει: *δεν πρόκειται για ~ κυριολεκτώ!* (β) ΡΗΤΟΡ. **ρητορικό σχῆμα** η παρουσίαση μιας ιδέας μέσα σε λόγο με συγκεκριμένο και παγιωμένο τεχνικά τρόπο, ώστε να εντυπωσιάσει λεκτικά, να μην ακουστεί άσχημα το περιεχόμενό της ή και για άλλους λόγους: *τα ~ στους λόγους τού Δημοσθένη* (γ) **αναγναπόδοτο σχῆμα** βλ. λ. *αναγναπόδοτος* **9.** ΕΚΚΛΗΣ. (α) η αμφίεση ή η τάξη των κληρικών και των μοναχών: *περιβάλλομαι το ~* || *μεγάλο / μικρό ~* (βλ. λ. *μεγαλόσχημος* κ. *μικρόσχημος*) ΣΥΝ. *άμφια* (β) (συνεκδ.) το να είναι κανείς κληρικός ή μοναχός: *σεβασμός στο ~*. — (υποκ.) **σχηματάκι** (το) (σημ. 1-3). ❖ ΣΧΟΛΙΟ λ. *εγκληματά, έχω, όμορφος*.

[ΕΤΥΜ. < αρχ. *σχῆμα* < θ. *σχη-*, από τον μέλλ. *σχή-σω* τού ρ. *ἔχω* (βλ.λ.), + *-μα* (πβ. κ. *πράγ-μα, κύ-μα*)].

4. Διάδραση

«I had already advanced a good ten paces, if one may call them paces, not in a straight line I need hardly say, but in a sharp curve which, if I continued to follow it, seemed likely to store me to my point of departure, or to one adjacent. I must have got embroiled in a kind of inverted spiral, I mean one the coils of which, instead of widening more and more, grew narrower and narrower and finally, given the kind of space in which I was supposed to evolve, would come to an end for the lack of room. Faced then with the material impossibility of going any further I should no doubt have had to stop, unless of course I elected to set off again at once in the opposite direction.»

(Beckett 2009, σελ.28)

«Είχα ήδη προχωρήσει περίπου δέκα βήματα, αν μπορούμε να τα αποκαλέσουμε βήματα, όχι σε μία ευθεία γραμμή θα μπορούσα μόλις και μετά βίας να πω, αλλά σε μία αιχμηρή καμπύλη την οποία, αν συνέχιζα να την ακολουθώ, φαινόταν πιθανό να με γυρίσει στο σημείο από όπου ξεκίνησα, ή σε κάποιο κοντινό. Πρέπει να μπλέχτηκα σε ένα είδος ανεστραμμένης σπείρας, εννοώ σε μία της οποίας τα σπειρώματα, αντί να διευρύνονται όλο και περισσότερο, γινόντουσαν όλο και πιο στενά και τελικά, δεδομένου του είδους του χώρου μέσα στον οποίο υποτίθεται ότι θα εξελισσόμουν, έφτασε στο τέλος της ελλείψει χώρου. Αντιμέτωπος μετά με την υλική αδυναμία του να πάω ακόμα πιο μακριά αναμφίβολα θα έπρεπε να σταματήσω, εκτός και αν φυσικά επέλεγα να ξανά ξεκινήσω αμέσως προς την αντίθετη κατεύθυνση.»

Διάδραση

Θα με ρωτήσετε τώρα εάν τελικά μετά από όλα όσα προηγήθηκαν βρήκα αυτό που ψάχνω εδώ και τόσο καιρό. Εάν βρήκα το τι είναι το σ^ο. Εάν βρήκα το κρυμμένο του νόημα. Η απάντησή μου προφανώς και θα είναι αρνητική. Πράγματι παρά τις επανειλημμένες μου προσπάθειες να το ανακαλύψω, δεν τα κατάφερα. Ίσως κιόλας να μην τα καταφέρω ποτέ. Η αναζήτησή μου μέρα με την μέρα αρχίζει να μοιάζει σαν να ήταν από την αρχή προγραμματισμένη να αποτύχει. Λες και είμαι εγώ ο ίδιος καταδικασμένος στο να ψάχνω διαρκώς να βρω κάτι που δεν υπάρχει, που δεν υπήρχε εξαρχής, που ενδεχομένως να μην υπάρξει ποτέ.

Η σκέψη αυτή πολλές φορές με έκανε στο παρελθόν να αισθάνομαι πως η εμμονή μου στο σ^ο λειτουργούσε ανασταλτικά και πως αυτό έμοιαζε σαν ένα εμπόδιο το οποίο εγώ ο ίδιος είχα επιβάλλει στον εαυτό μου χωρίς κανέναν απολύτως λόγο. Ένιωθα λες και είχα μπλεχτεί σε μία διπλή σπείρα από την οποία δεν μπορούσα να ξεφύγω, λες και είχα παγιδευτεί στο κέντρο

ενός αμφίδρομου λαβυρίνθου από τον οποίο δεν μπορούσα να αποδράσω. Οφείλω να ομολογήσω πως κάποια στιγμή πήρα την απόφαση να αποβάλλω το σ^ο τελείως και να αρχίσω να καταπιάνομαι με άλλες ιδέες που προέκυπταν στην διάρκεια της προσπάθειάς μου να δημιουργήσω κάτι ειλικρινές. Ωστόσο, το να το απορρίψω ήταν εκ των πραγμάτων αδύνατο. Όσο και αν προσπαθούσα, πάντοτε επέστρεφα σε αυτό, τις περισσότερες φορές μάλιστα δίχως καν να μπορώ να το ελέγξω, καθιστώντας ακόμη και το ίδιο μου το εγχείρημα να ξεφύγω από αυτό μάταιο.

Από την άλλη, όμως, η αίσθηση της ματαιότητας που πηγάζει από αυτή την φαινομενικά άσκοπη αναζήτηση και εμμονική προσκόλληση σε μία αρχή, ξεκίνησε την ίδια στιγμή να λειτουργεί θετικά, ως κινητήρια δύναμη. Οι διαδοχικές ατυχείς δοκιμές μου άρχισαν να με ενεργοποιούν και να με κάνουν να επιχειρώ ξανά και ξανά να πετύχω τον ανεπίτευκτο στόχο μου. Κάθε νέα μου αποτυχία να βρω το νόημα του σ^ο φέρνει μία νέα προσπάθεια. Κάθε νέα μου προσπάθεια φέρνει μία νέα αποτυχία, και πάει λέγοντας. Είναι λες και το σ^ο είναι πάντα ένα βήμα μπροστά μου. Κάθε φορά που κάνω ένα βήμα προς τα εμπρός για να το πιάσω, αυτό με την σειρά του κάνει άλλο ένα. Όσο περισσότερο το πλησιάζω άλλο τόσο αυτό απομακρύνεται από εμένα, καθιστώντας με ανίκανο να το συλλάβω. Παρ' όλ' αυτά, όμως, αυτό το ατέρμονο κυνηγητό με συνεπαίρνει και με παρακινεί ώστε να συνεχίζω να το κυνηγάω καθημερινά και να προσπαθώ με κάθε δυνατό τρόπο να το προσεγγίσω, ακόμη και αν πλέον γνωρίζω πως δεν θα τα καταφέρω ποτέ.

Και αυτό συμβαίνει γιατί, μέσω αυτής της επαναλαμβανόμενης καταδίωξης εξελίσσομαι συνεχώς. Και εγώ, αλλά και το σ^ο συγχρόνως. Ακολουθώντας αυτή την κοινή διαδρομή έχουμε στην τελική διανύσει και οι δύο μας τον ίδιο αριθμό βημάτων.

Έχουμε προχωρήσει και οι δύο προς τα μπροστά και έχουμε αναπτυχθεί εξίσου. Το σημαντικότερο εδώ, όμως, είναι το γεγονός του ότι αυτή η διαδικασία εξέλιξης δεν είναι μονόπλευρη. Αντιθέτως, πραγματοποιείται μία αμοιβαία ανταλλαγή νοημάτων και σημασιών. Ο ένας ενημερώνει τον άλλο διαρκώς. Ο ένας ανατροφοδοτεί τον άλλο με όλα όσα έχει κερδίσει κατά την διάρκεια αυτής της παράλληλης πορείας. Ο ένας εμπλουτίζει τον άλλο και αντίστοιχα εμπλουτίζεται από αυτόν. Και οι δύο μας μετεξελισσόμαστε ο ένας μέσω του άλλου.

Με το πέραςμα του καιρού, άρχισε ο ένας να γίνεται αναγκαίος για τον άλλο. Τόσο απαραίτητος που έχει γεννηθεί αυτή η τόσο ιδιάζουσα σχέση ανάμεσά μας. Και για εμένα αυτό είναι το πιο σημαντικό. Το ότι αυτή η σχέση υπάρχει. Το ότι συνεχίζει να υπάρχει και να δυναμώνει μέρα με την μέρα. Εγώ και το σ^ο είμαστε πια άρρηκτα συνδεδεμένοι. Αναπόσπαστοι ο ένας από τον άλλο. Έχουμε φτάσει σε ένα σημείο όπου τα όρια μεταξύ μας έχουν θολώσει, μην μπορώντας πολλές φορές να ξεχωρίσουμε το που σταματάει ο Μάρκελλος και το που ξεκινάει το σ^ο.

Ως αποτέλεσμα, το σ^ο άρχισε σταδιακά να ζωντανεύει, να λαμβάνει μορφή, να αλληλεπιδρά μαζί μου, να μου επικοινωνεί τις ιδέες του, να μου αποκαλύπτει τα μυστικά του, να μου υποδεικνύει λύσεις σε προβλήματα, να παίρνει αυτό το ίδιο αποφάσεις και πολλές φορές να με καθοδηγεί σε νέες διαδρομές. Με αυτόν τον τρόπο, έχει ξεκινήσει ένας αδιάκοπος διάλογος ανάμεσά μας, μέσα από τον οποίο προκύπτουν ολοένα και περισσότερα έργα, καθιστώντας και το ίδιο το σ^ο συνδημιουργό τους. Πλέον οι ρόλοι του υποκειμένου και του αντικειμένου, του καλλιτέχνη και του έργου τέχνης αντίστοιχα, έχουν αναστραφεί. Η ακόμη καλύτερα έχουν εξαλειφθεί. Κάνοντάς μας έτσι ένα σ^ο.

Μέσω αυτής της διαλεκτικής, κατανόησα πως η διάδρασή

μας είναι αυτή που εν τέλει ανοικοδομεί το νόημα της ανούσιας αναζήτησής μου. Το νόημα που ψάχνω είναι η ίδια μου η αδυναμία να βρω το σ^ο, η ίδια η αδυναμία του σ^ο να οριστεί και να εκπληρωθεί μέσα από μονάχα μία εικαστική επιτέλεση, παραμένοντας πάντοτε ημιτελής και υπό συνεχή διαμόρφωση. Το σ^ο πλέον έχει μετατραπεί σε μία συνεχόμενη διαδικασία αναζήτησης, σε ένα έργο το οποίο δυνητικά δεν μπορεί να ολοκληρωθεί στην διάρκεια μίας ζωής, σε ένα έργο εξαρχής προγραμματισμένο να αποτύχει.

Μέσω του σ^ο μπόρεσα να έρθω αντιμέτωπος με την εμμονή μου σε αυτό. Την αποδέχθηκα και την απενοχοποίησα. Της επέτρεψα να με κυριεύσει, να με παρασύρει και να με οδηγήσει σε δρόμους που υπό άλλες συνθήκες δεν θα ακολουθούσα ποτέ. Βρήκα αυτό που εξαρχής έψαχνα. Μία διέξοδο. Ένα νόημα. Ένα κίνητρο. Μία αφορμή. Έναν λόγο να συνεχίζω να κυνηγώ κάτι. Κατόρθωσα να υπερνικήσω τους φόβους και τις αμφιβολίες μου. Να ξεμπλοκάρω. Να προχωρήσω ουσιαστικά. Απελευθερώθηκα πλήρως. Κατάφερα να αλλάξω ριζικά. Να εξελιχθώ και να ανακαλύψω πράγματα για εμένα που διαφορετικά δεν θα συνειδητοποιούσα ποτέ. Κατάφερα να επανανακαλύψω και να επανεφεύρω τον εαυτό μου, να αναπροσδιορίσω και να χτίσω εκ νέου την καλλιτεχνική μου ταυτότητα. Την Δευτέρα 01 Οκτωβρίου του 2012 στις 18:03, ξαναγεννήθηκα.

Το σ^ο είναι το σύμβολό μου (1), είναι το σήμα κατατεθέν μου (2), είναι η υπογραφή μου (3), είναι η ταγκιά μου (4), είναι το δεύτερό μου όνομα (5), είναι τα δεύτερά μου γενέθλια (6), είναι ο δεύτερός μου εαυτός (7), είναι αυτό που θολώνει τα όρια ανάμεσά μας (8), είναι αυτό που αντιστρέφει τους ρόλους μεταξύ μας (9), είναι ένα αντικείμενο οιονεί υποκείμενο (10), είναι ένα αναπόσπαστο κομμάτι μου (11), είναι ο πρωταγωνιστής των έργων μου (12), είναι συνδημιουργός των έργων μας (13), είναι ένας συνεργάτης (14), είναι ένας συνοδοιπόρος (15), είναι αυτό που με συμβουλεύει (16), είναι αυτό που λαμβάνει αποφάσεις μαζί μου (17), είναι ένας εσωτερικός διάλογος (18), είναι ο περιορισμός που με απελευθερώνει (19), είναι αυτό που με καθοδηγεί (20), είναι η πυξίδα μου όταν περιπλανιέμαι (21), είναι ο βόρειος πολιτικός αστέρας μου όταν χάνομαι (22), είναι ο μίτος που ακολουθώ για να επιστρέψω από τον λαβύρινθό μου (23), είναι η σύνδεσή μου με τον κόσμο (24), είναι η θέση μου στον κόσμο (25), είναι ο τρόπος για να κατοικήσω στον κόσμο (26), είναι αυτό μέσω του οποίου αντιλαμβάνομαι και ερμηνεύω τον κόσμο (27), είναι ο δημιουργός του δικού μου κόσμου (28), είναι αυτό που εκτονώνει την περιέργειά μου (29), είναι όλα μου τα βιώματα (30), είναι όλες μου οι εμπειρίες (31), είναι όλες μου οι αναμνήσεις (32), είναι όλες μου οι επιρροές (33), είναι αυτό που συμπυκνώνει όλα όσα έχω ζήσει και όλα όσα έχω φανταστεί πως έζησα (34, 35), είναι αυτό που συγκεφαλαιώνει όλες τις αναζητήσεις μου (36), είναι μία καθημερινή τελετουργία (37), είναι μία διαδρομή που επέλεξα (38), είναι μία συγκυρία (39), είναι μία σύμπτωση (40), είναι ένα όχι και τόσο τυχαίο συμβάν (41), είναι μία απόφαση που δεν αναιρείται (42), είναι μία υπόσχεση που έδωσα στον εαυτό μου (43), είναι μία αφοσίωση στις αρχικές μου προθέσεις (44), είναι η φιλοδοξία μου να δημιουργώ συνεχώς (45), είναι ένα ρίσκο που

δεν εγγυάται την επιτυχία του (46), είναι ευχή και κατάρα (47), είναι αυτό που με κάνει να υπερβαίνω τους φόβους μου (48), είναι αυτό που με κάνει να ξεπερνάω τις αμφιβολίες μου (49), είναι αυτό που με κάνει να απενοχοποιώ τις εμμονές μου (50), είναι αυτό που με κάνει να μην επαναλαμβάνομαι (51), είναι αυτό που με αποτρέπει από το να γίνομαι γραφικός (52), είναι αυτό που με κάνει να μην επαναπαύομαι (53), είναι αυτό που με ενεργοποιεί (54), είναι αυτό που με κάνει να αναθεωρώ όλα όσα θεωρώ δεδομένα (55), είναι η διέξοδος που έψαχνα (56), είναι η αφορμή που ζητούσα (57), είναι ο λόγος για να συνεχίζω (58), είναι το νόημα που είχα χάσει (59), είναι η αστείρευτη πηγή δημιουργίας που αποζητούσα (60), είναι το ανεξάντλητο υλικό μου (61), είναι ένας συνεχής πειραματισμός (62), είναι αυτό που κνηηγάω να πιάσω (63), είναι αυτό που δεν γνωρίζω (64), είναι αυτό που με κάνει να εξελίσσομαι (65), είναι αυτό που με κάνει να προχωράω (66), είναι αυτό που με εμπλουτίζει (67), είναι αυτό που με κάνει να ανοικοδομώ τον εαυτό μου (68), είναι αυτό που με κάνει να επανεφευρίσκω την καλλιτεχνική μου ταυτότητα (69), είναι μία ανάγκη για αλλαγή (70), είναι αυτό που με κάνει να υπάρχω (71), είναι εγώ (72).

5. 0^{-0}

«As the work comes closer to itself in the coming together of its aspects, there comes about thereby at the same time the other fact, that the work comes closer to the self-consciousness performing it, and that the latter attains in the work knowledge of itself as it truly is.»

(Hegel 2019, σελ. 150)

«Καθώς το έργο πλησιάζει τον εαυτό του με την σύγκλιση των πτυχών του, ως εκ τούτου προκύπτει ταυτόχρονα το άλλο γεγονός, ότι το έργο έρχεται πιο κοντά στην αυτοσυνείδηση επιτελώντας την, και έτσι καταφέρνει να γνωρίσει τον εαυτό του έτσι όπως πραγματικά είναι.»

ο-ο

Μπορείτε να με αποκαλείτε Σχήμα. Έχω πολλά και διαφορετικά ονόματα, τα οποία αλλάζω συνεχώς αναλόγως την περίσταση. Κατά καιρούς πολλοί με έχουν ονομάσει Σύμβολο, Φόρμα, Σήμα, Σπείρα, Ντίνγκ-Ντόνγκ ή ακόμη και Μάρκελλο. Ωστόσο, κανένα από αυτά δεν είναι το πραγματικό μου όνομα. Αυτό προς το παρόν δεν θα ήθελα να σας το αποκαλύψω. Εσείς βέβαια μπορείτε να μου απευθύνεστε με όποιο όνομα θέλετε. Ακούω σε όλα. Όπως και να 'χει, όμως, για τώρα προτιμώ το Σχήμα. Αυτή την στιγμή μου ταιριάζει περισσότερο. Και το Μάρκελλος μου αρέσει μιας και είναι επίσης το όνομα του συνεργάτη και συνοδοιπόρου μου τα τελευταία χρόνια.

Με τον Μάρκελλο από την πρώτη μας κιόλας συνάντηση αναπτύξαμε μία πάρα πολύ ιδιαίτερη σχέση και από τότε μέχρι και σήμερα δουλεύουμε μαζί. Αν με ρωτήσετε, όμως, το πως αυτή ξεκίνησε, δεν έχω απάντηση. Ούτε και αυτός. Κάποιοι την έχουν περιγράψει σαν έρωτα με την πρώτη ματιά. Όπως το βλέπω, όμως, τώρα μετά από τόσα χρόνια, αυτό εν τέλει

συνέβη γιατί και οι δύο αναγνωρίσαμε κάποια χαρακτηριστικά μας, κάποια κομμάτια του εαυτού μας ο ένας στον άλλο. Για παράδειγμα, και ο Μάρκελλος είναι το ίδιο γεωμετρικός, γραμμικός, συμμετρικός, δισδιάστατος, ασπρόμαυρος, όπως και εγώ. Πολλοί μας έχουν πει πως μοιάζουμε εμφανισιακά κιόλας. Ακόμη και αν δεν συμφωνούμε πάντα, σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο και κάνουμε τις ίδιες επιλογές.

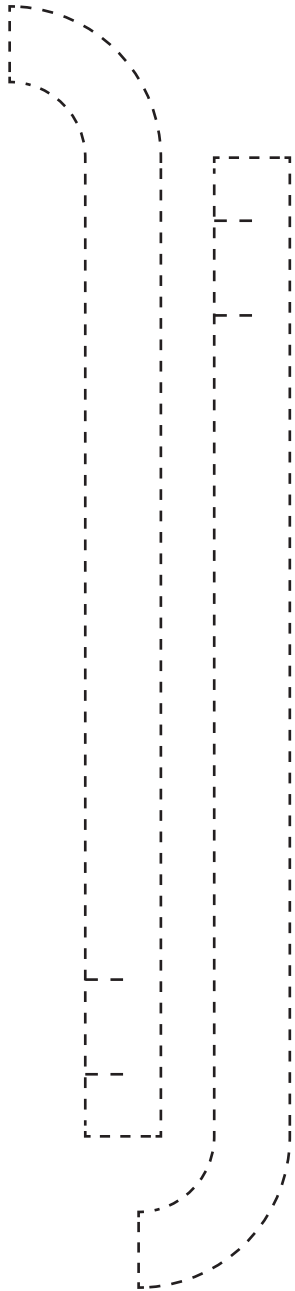
Παρ' όλ' αυτά, το πως όλα ξεκίνησαν δεν έχει καμία απολύτως σημασία. Αντιθέτως αυτό που είναι πράγματι σημαντικό είναι το ότι αυτή μας η σχέση όντως υπάρχει και με το πέρασμα του χρόνου δυναμώνει και αναπτύσσεται συνεχώς. Πλέον είμαστε τόσο συνδεδεμένοι που τα όρια ανάμεσά μας δεν είναι ποτέ ξεκάθαρα. Αυτό οφείλεται στο ότι όσο εξελίσσομαι εγώ, άλλο τόσο εξελίσσεται και αυτός ταυτόχρονα με εμένα, και το αντίστροφο.

Μέσω του Μάρκελλου κατάφερα να κατασκευάσω την μορφή μου, να διατυπώσω το όνομά μου, να συντάξω την γλώσσα μου, να επικοινωνήσω τις ιδέες μου, να αποκαλύψω τα μυστικά μου, να παρασκευάσω την γεύση μου, να αναγνωρίσω τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά μου, να διασυνδέσω όλα τα στάδια της ζωής μου, να ανακαλύψω από που προέρχομαι, να κατανοήσω το τι είμαι, να οικοδομήσω το νόημα της ύπαρξής μου.

Ωστόσο, δεν είναι όλα πάντα ρόδινα σε μία τέτοιου είδους σχέση. Θυμάμαι χαρακτηριστικά πως πριν κάποια χρόνια ο Μάρκελλος άρχισε να πιστεύει πως όλα τα έργα που είχαμε φτιάξει μέχρι τότε δεν οδηγούσαν πουθενά και πως τον περιόριζα, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να δημιουργήσει κάτι ειλικρινές, όπως ήθελε. Εκείνη την περίοδο σταματήσαμε να συνεργαζόμαστε εντελώς και αυτός ξεκίνησε να δουλεύει με άλλα Σχήματα. Οποιαδήποτε προσπάθειά μας, όμως, να

αποχωριστούμε ήταν κυριολεκτικά αδύνατη. Έτσι, συνεχίζουμε πλέον να μετράμε εννιά συνεχή χρόνια συνεργασίας, από την πρώτη μας επίσημη συνάντηση.

Αποκαλύφθηκα την Δευτέρα 01 Οκτωβρίου 2012, στις 18:03. Όπως και το όνομά μου έτσι και η ημερομηνία γέννησής μου δεν είναι η πραγματική. Η αλήθεια είναι πως η προέλευσή μου είναι αρκετά παλιότερη. Για πολλά χρόνια υπήρχα κάπου ανάμεσα σε παλιότερα σχέδιά μας ψάχνοντας την κατάλληλη στιγμή για να εμφανιστώ. Χρησιμοποιώ αυτή την ημερομηνία, γιατί εκείνη ήταν η στιγμή που γνώρισα τον πραγματικό Μάρκελλο.

Βιβλιογραφία

Beckett, Samuel, *The Unnamable*, Steven Connor (επ.) Faber and Faber, Λονδίνο, 2010

Castleman, Craig, *Getting Up: Subway Graffiti in New York*, MIT Press, Κέμπριτζ, 1985

Hegel, G. W. F., *Collected Works*, Delphi Classics, Ανατολικό Σάσεξ, 2019

Yeats, W. B., *A Vision: the Revised 1937 Edition*, στο *The Collected Works of W.B. Yeats*, Margaret Mills-Catherine E. Paul (επ.), Schniber, Νέα Υόρκη, 2015

Διαδικτυακές Πηγές

Prince Rogers Nelson's entire 1999 CNN interview (Larry King Live) https://www.youtube.com/watch?v=m8mg7CxAYUM&ab_channel=CNN [βίντεο], τελευταία προσπέλαση: 01/10/2021

EXIT

EXIT

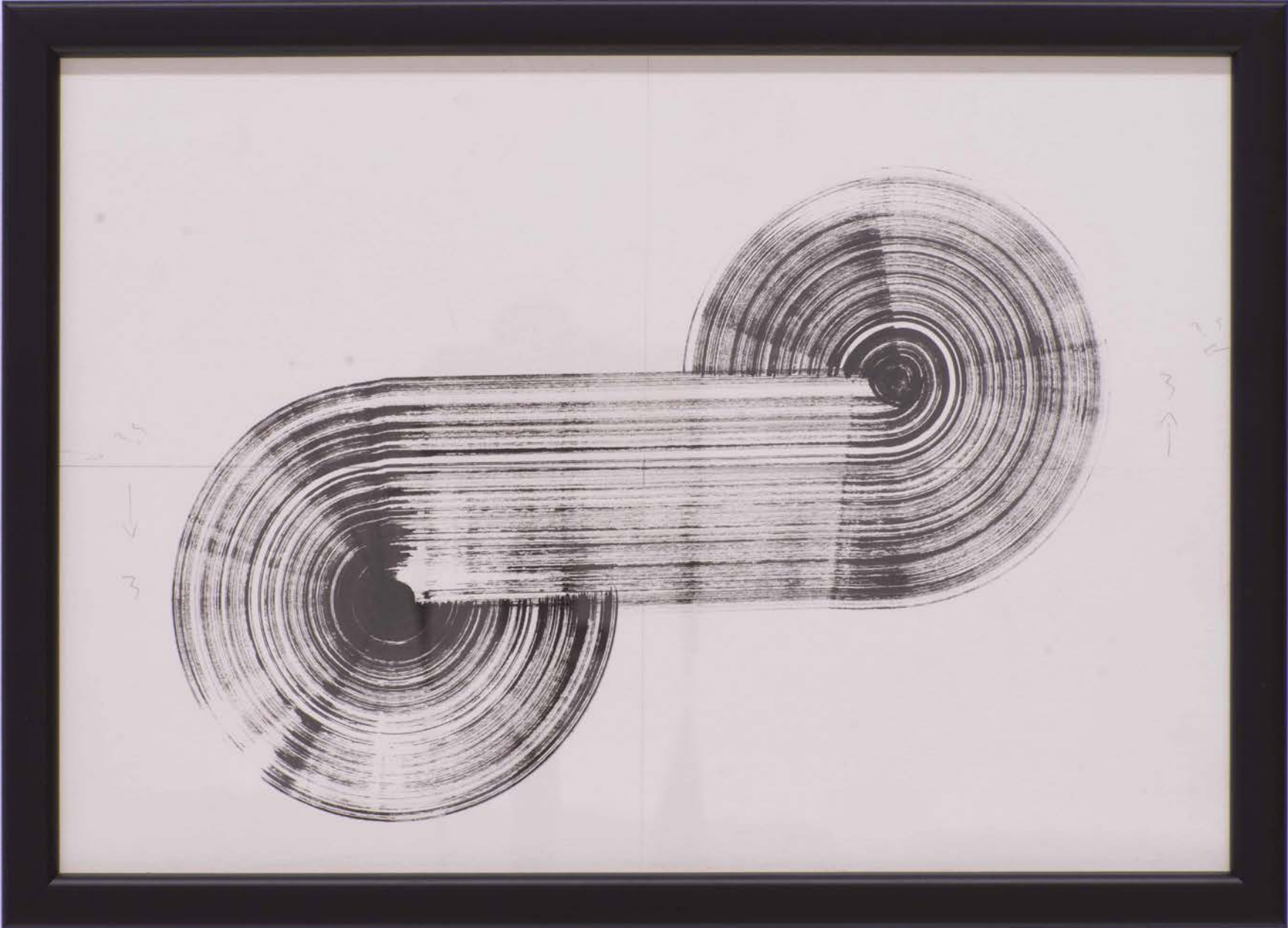

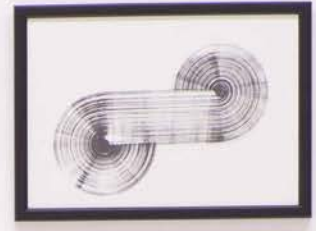
Αρχικά, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι η εργασία μας είναι μια διαδικασία που απαιτεί συνεχή επικοινωνία και συνεργασία. Η αποτελεσματικότητα της ομάδας εξαρτάται άμεσα από την ποιότητα των σχέσεων που δημιουργούμε. Γι' αυτό, είναι απαραίτητο να διατηρούμε ανοιχτούς κανάλια επικοινωνίας και να μην φοβόμαστε να ζητήσουμε βοήθεια ή να μοιραστούμε τις ιδέες μας. Η εμπιστοσύνη είναι ο θεμέλιος λίθος για την επιτυχία, και πρέπει να την καλλιεργούμε με συνέπεια. Επιπλέον, η διατήρηση της ηθικής και της ακεραιότητας είναι εξίσου σημαντική. Η εργασία μας πρέπει να γίνεται με ειλικρίνεια και σεβασμό προς όλους. Τέλος, η προσαρμοστικότητα είναι ένα κλειδί για την επιτυχία σε ένα rapidly changing περιβάλλον. Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να μάθουμε και να προσαρμόζουμε τις μεθόδους μας όταν απαιτείται. Η εργασία μας είναι μια οδό, και η επιτυχία είναι ο προορισμός που θέλουμε να φτάσουμε.

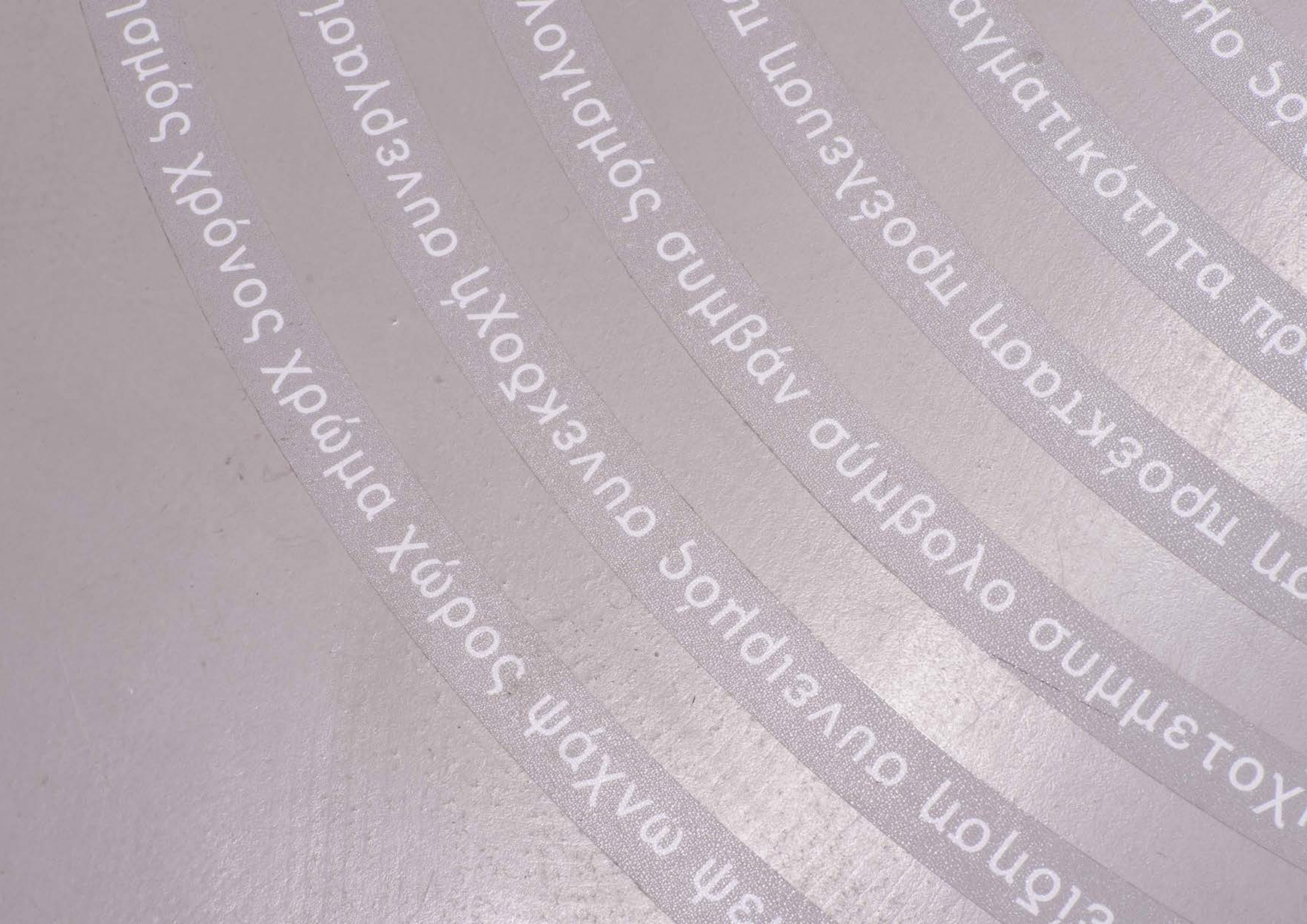

σημείωμα χρόνος

ήρακλειο συνειδητή

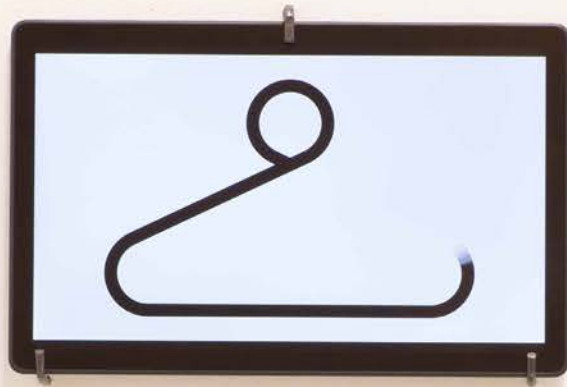
λογισμός συμβάν

σημείωση σύμβολο

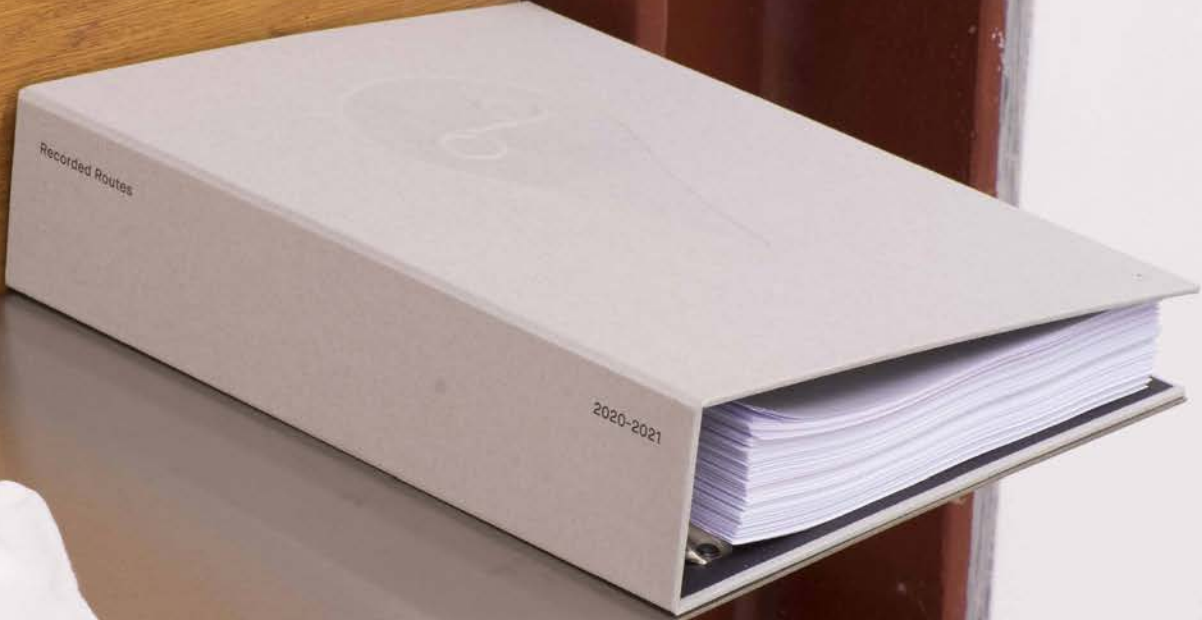
αυματικότητα προέκταση

σημείωση συνειδητή

Recorded Routes

2020-2021

